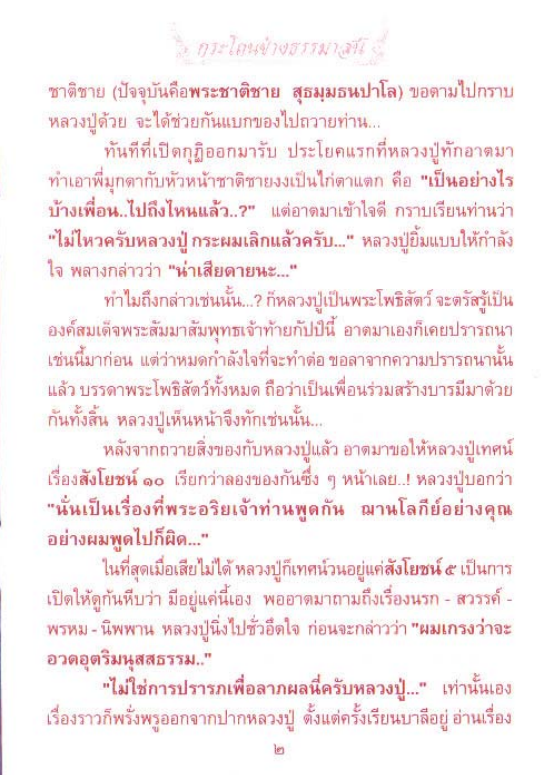
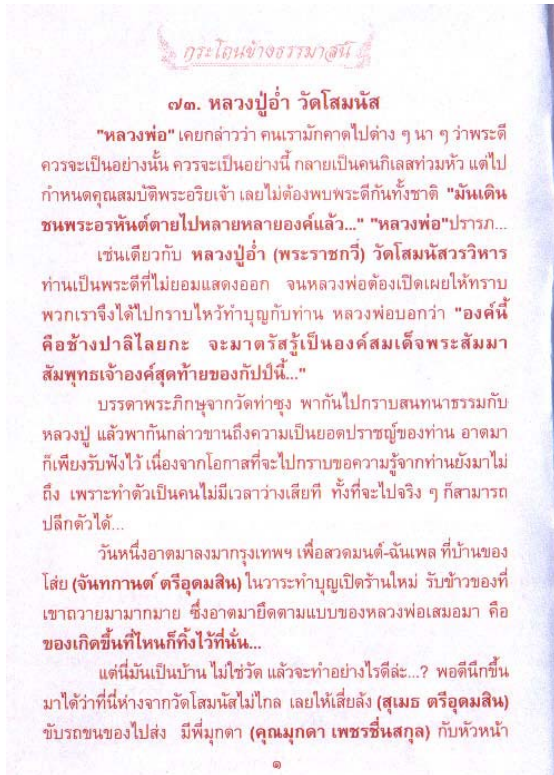

รูปที่ 01
หน้าปก

รูปที่ 02

หน้า 01-02

กรมโขนช้างธรรมบาลี

ช้างปาลีโดยกะอุปัฏฐกพระพุทธเจ้า พอพระพุทธเจ้าจากไป ก็อาศัยรักจนอกแตกตาย...

"อ่านถึงตรงนี้ที่โรมันจับอกจับใจ ถึงแก່ร้องไห้ทุกที..."

แต่ตอนนั้น หลวงปู่ยังไม่ทราบว่าเป็นเพราะอะไร จนกระทั่งวันหนึ่ง ขณะนั่งดูตะวันตกดินอยู่ สภาพจิตทรงผานอดิโนมิติ ภายก็พยับหลุดจากร่างตรงไปเฝ้า สมเด็จพระศรีอาริย์เมตไตร...

สมเด็จพระศรีอาริย์เมตไตรตรัสเล่าให้ทราบ ว่าหลวงปู่คือช้างปาลีโดยกะ เคยปรารถนาพุทธภูมิมาพร้อมกัน สมัย องค์สมเด็จพระสิริเมตรสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่หลวงปู่ประเดิมความเป็นพระโพธิสัตว์ชาติแรกเยี่ยมมาก คือ ตกนรก!!

เวียนตายเวียนเกิดมานับชาติไม่ถ้วน ชาติที่สำคัญคือ เกิดมาเป็นผู้ประคองรัชชธิราชไทย ซึ่งหลวงปู่ยืนยันหนักแน่นว่า อักษรไทยมีมาก่อนสมัยพ่อขุนรามคำแหงมหาราช และคนไทยอยู่ในสุวรรณภูมินี้มาแต่ดั้งเดิม ไม่ใช่อพยพมาจากภูเขาลัได...

ชาตินี้ความจริงไม่ใช่วาระที่หลวงปู่จะมาเกิด เป็นคิวของพระศรีอาริย์ แต่งานสำคัญคือ ต้องมารวบรวมประวัติการเกิดอักษรไทย พระศรีอาริย์ท่านเห็นว่า หลวงปู่เป็นคนต้นคิดเอง ก็สมควรจะมาเกิดเพื่อทำงานนี้ซะเอง...

หลวงปู่จึงต้องลัดคิวลงมาทำหน้าที่นี้ และบัดนี้ได้รวบรวมประวัติหนังสือไทยและพระพุทธศาสนาในสุวรรณภูมิไว้เรียบร้อยแล้ว "ตอนนี้ยังหาคนยอมรับได้ยาก ต้องให้ผมตายไปแล้วนั้นแหละ ไม่อย่างนั้นเขาเชื่อแต่ จอร์จ เซเดย์.."

๓

กรมโขนช้างธรรมบาลี

ท่านชนเอาคำรับตัวอักษรโบราณต่าง ๆ ตลอดจนกระเบื้องดินเผาจารอักษร ที่ขุดได้จากเมืองเก่าราชบุรี (เมืองโบราณคูบัว) มาให้ดู เป็นที่น่าอัศจรรย์มากที่ตัวอักษรไม่ว่าชาติใดภาษาใด ตลอดถึงอักษรในกระเบื้องจาร...

พอหลวงปู่ชี้เท่านั้น ทั้งอาดมา ฟืมกดา และหัวหน้าชาติชาย ต่างก็เห็นว่ามันคืออักษรไทยปัจจุบันนี่เอง สามารถอ่านได้ทุกคำ แต่เมื่อหลวงปู่ยกนิ้วขึ้น ทุกคนก็เห็นเป็นตัวอักษรอะไรก็ไม่รู้ อ่านไม่ออกซักคำ..!

"ผู้คิดดัดแปลงอักษรให้แก่ชนชาติอื่น ๆ นั้นเก่งมาก ทั้งที่มีรากฐานไปจากอักษรไทยแท้ ๆ แต่ดูจากสายตาทั่วไปแล้วจะไม่เห็นเค้าเลย..." อันแน่...ผมตัวเองก็เป็นเหมือนกันนะครับหลวงปู่...อิ...อิ...

กว่าสามชั่วโมงที่หลวงปู่เมตตาเล่าเรื่องราวต่างๆ ให้ฟัง จนกระทั่งขอตัวกราบลา และกราบขอขมาที่ล่วงเกินหลวงปู่ ท่านเมตตา กล่าวว่ "คุณถามเพราะไม่รู้ไม่ถึว่าเป็นการล่วงเกินอะไรรอก..."

หลังจากกราบลาแล้ว ทั้งที่หลวงปู่กำชับว่า ให้ไปหาอีกทีที่มีโอกาส แต่อาดมาก็ทำตัวเป็นคนไม่มีเวลา จนกระทั่งหลวงปู่มรณาพ แต่ผลงานของหลวงปู่ก็ยังคงอยู่นะครับ หัวหน้าชาติชายตัวชี้สงสัย โดนหลวงปู่ด้อนเข้าวัดไปเลย บวชซะแล้วครับ..!

๓๐ กันยายน ๒๕๓๕
พระเล็ก สุธรรมบุญ

๔

รูปที่ 03

หน้า 03-04

พระโอรสข้างกรรมมาลี

๗๔. ลาพุทธภูมิ

"ข้าพพรษาท่านั้นแหละ ท่านต้องใช้รถลีมล่อมาน..." หลวงที่วชิรชัย (พระครูสังฆรักษ์วชิรชัย อินทวงโส) เอ่ย เมื่อเห็นของกินของใช้ของเดิมโต๊ะทำงานของอาตมา บนศาลานวราชบพิตร เนื่องจากญาติโยมเอามาถวายคนละเล็กละน้อย...

อาตมาเองก็งงเหมือนกัน นี่มันอะไรกันนักหนา..? บวชมายังไม่ทันครบพรรษาเลย ทำไมผู้คนเมตตาสงเคราะห์ขนาดนี้..? คิดไปคิดมาสรุปได้ว่า เกิดจากการที่อาตมาปรารถนาพุทธภูมิมาก่อนนั่นเอง บริวารถึงได้มากนัก...

ไม่ว่ามาจากอีสาน กลาง เหนือ ได้ ความตั้งใจของท่านทั้งหลายเหล่านั้น คือ มารูป "หลวงพ่อ" แต่มันให้มีเหตุที่เขาคงมาพบกับอาตมา แล้วก็ชอบออกชอบใจเกาะหนึบเป็นคู่กันแกละ...

ขึ้นเป็นแบบนี้ ไม่ทันครบพรรษาคงถูกไล่ออกจากวัดแน่ ๆ เพราะคณะสงฆ์ท่านจะตั้งข้อหา ว่าแข่งบารมีกับ"หลวงพ่อ"นะซิ...ไ้เรา रिก็ได้แล้วโล่อีก ให้เขาไปกราบ"หลวงพ่อ"สมกับที่ตั้งใจมา แต่เขาก็อดเอื้อนโยกโย้ จนบางทีอยากชัตชั๊กฉาด..!

เคยกราบเรียนถาม"หลวงพ่อ"ว่า ทำไมศิษย์สายครูบาอาจารย์อื่น ๆ เขาไม่ค่อยมีพระโพธิสัตว์เอาซะเลย แต่ของวัดทำของพระโพธิสัตว์แทบจะเดินชนกันตาย..? "หลวงพ่อ"เมตตาตอบว่า ท่านเองก็เคยกราบเรียนถาม "พระ" ท่านเช่นกัน...

"พระท่านบอกว่างานของเธอเป็นงานใหญ่ ต้องสั่งสอนคนหมู่มากเพื่อมรรคผลอย่างแท้จริง แทบจะเป็นการประกาศศาสนา

๔

พระโอรสข้างกรรมมาลี

ใหม่เลย ถ้าไม่ได้กำลังของพระโพธิสัตว์มาช่วย ลำพังกำลังของเธอเองจะรับมือไม่ไหว.."

ที่สำคัญคือ หลวงพ่อก่อนปรารถนาพุทธภูมิมาก่อน ถ้ายังไม่ละความปรารถนานั้นเสียก่อน เมื่ออายุครบ ๖๐ ปีในชาตินี้ จะบำเพ็ญบารมีของวิริยธิดะโพธิสัตว์เต็ม ครบ ๑๖ อสงไขย กับ ๑ แสนมหากัปปีพอดี...

หลวงพ่อเล่าว่า "คนของฉันที่อธิษฐานตามกันมา เลยทำงานพุทธภูมิไปโดยปริยาย ยิ่งพวกที่ตามกันมาแต่ต้น ๆ บำเพ็ญบารมีมาเกิน ๑๐ อสงไขยกับปีทั้งนั้น ถ้าเป็นสาวกภูมิก็บรรลุไปนานแล้ว..."

การบำเพ็ญบารมีเพื่อความเป็นสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นั้นแบ่งออกเป็น ๓ ประเภทด้วยกัน คือ

๑. ปัญญาธิกะ บำเพ็ญบารมี ๔ อสงไขย กับ ๑ แสนมหากัปปี

๒. ศรีทธาธิกะ บำเพ็ญบารมี ๘ อสงไขย กับ ๑ แสนมหากัปปี

๓. วิริยธิดะ บำเพ็ญบารมี ๑๖ อสงไขย กับ ๑ แสนมหากัปปี

การจะเป็นพระพุทเจ้าแบบใด ก็ขึ้นอยู่กับว่า พระโพธิสัตว์ท่านนั้นจะตั้งความปรารถนาว่า ต้องการบิรวารแบบใด แบบปัญญาธิกะนั้น บิรวารของท่านจะคละเคล้ากันไป ทั้งยากตีมีจน ชีเห่สวยงาม แบบย่าใหญ่ใส่สารพัดเลยละ...

แบบศรีทธาธิกะ บิรวารของท่านจะสวยรวยดี ตั้งอยู่ในศีลธรรมเสมอกัน คนชั่วจะเข้ามาในเขตประกาศศาสนาของท่านไม่ได้ แบบวิริยธิดะ นอกจากสวยรวยดีเสมอกันหมดแล้ว ชั่ววันนั้นคนชั่วไม่มี

๖

รูปที่ 04

หน้า 05-06

กระโถนช่างกรรมาสนี

โอกาสมาเกิดในโลกได้เลย...!

ถ้าหลวงพ่อกำลังลาพุทธภูมิเสียก่อน ท่านจะเกิดเป็นพระพุทธรูปเจ้าองค์ที่ ๒๒ ถัดจากพระศรีอารียเมตไตร "...ซึ่งเกี่ยวเนื่องกับเรื่องราวอีกไม่รู้กี่กัปป์ ฉันทันเลยเลิกเป็นพระกันแหละ..." หลวงพ่อเล่า นั้นไม่ใช่เหตุผลที่แท้จริง ความจริงคือหลวงพ่อกำลังเกรงว่าจะต้องฆ่าคน ด้วยว่าวิสัยของพุทธภูมินั้น หากการกระทำของท่านเป็นไปเพื่อประโยชน์สุขของคนหมู่มากแล้ว ท่านยอมแม้จะต้องตกนรกหมกไหม้ขนาดไหนก็ตาม..!

ยุคนั้นนักบวชเลวที่เป็นใหญ่เป็นโต ช่มเหล่งแกพระดี ๆ ทั่วไปจับสึกชะบ้าง ถอดออกจากตำแหน่งบ้าง ช่มชู้เรียกร้องลากผลจากท่านบ้าง เรียกว่าชู้กันอย่างบริสุทธิ์ หากความดีไม่เจอเลยทีเดียวนั้น อยู่นอกก็ฆ่ากันแน่ หลวงพ่อจึงลาพุทธภูมิ..!

กำลังใจของผู้ปรารถนาพุทธภูมินั้น เข้มแข็งเด็ดเดี่ยวกว่าคนทั่วไปมากนัก ทำอะไรเด็ดขาดจริงจัง เสียสละความสุขของตนเองเพื่อผู้อื่นเสมอ แม้ตัวเองต้องอด ก็ขอให้คนอื่นอิ่มก็แล้วกัน ที่สังเกตอีกประการคือ บริวารจะมากเป็นพิเศษ...

แต่ที่เสียอย่างหนึ่งก็คือ ไม่ว่าจะฝึกหัดอะไร จะได้ช้ากว่าเขามากนัก ต้องทวนแล้วทวนอีก ช้าแล้วช้าอีก ไม่ช้าของชำนาญทุกจุดจริง ๆ จะไม่ยอมปล่อยให้ผ่านอย่างเด็ดขาด ถ้ารู้ไม่ครบถ้วน เจนจบ จะไปเป็นครูสอนคนอื่นเขาอย่างไร..?

อาตมาเองก็เช่นกัน กว่าจะผ่านได้แต่ละจุดแทบรากเลือด อย่งที่เคยเล่าไว้แต่ต้นว่า เพียงปฐมฌานอย่างเดียว เคี้ยวซะสามปี..! จนเหตุ

๗

กระโถนช่างกรรมาสนี

จงใจสำคัญมาถึง คือ หลวงพ่อกำลังลาพุทธภูมิแล้ว อาตมาจะอยู่ไปทำอะไรล่ะ...?

กราบทูลลาต่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึง ๓ วาระ พระองค์จึงประทานอนุญาต แต่ก็มีข้อแม้ว่า "จะลาก็ได้ แต่งานเก่าต้องทำต่อไป..." เอ้อ...ตกลงว่าถ้าตีก็ไปนิพพานได้ ถ้าเสวกก็ลงเวจื่อไปงานเก่าก็ไม่ยกเลิก...เก๊กซิม..!

ขนาดลาแล้วนะเนี่ย บริวารยังไหลมาเทมา แล้วข้อยลิเอ็ดหยิ่งหว่า..? ฆ่าก็ไม่ตาย ฆาตก็ไม่ออก หนักอกหนักใจเรื่องบริวารอยู่นาน จนเกือบจะโดนไล่ออกจากวัดหลายวาระ ก็พอดีคนดีศรีอยุธยาชื้อม้าขาวโผล่มาช่วยไว้ทัน...

ท่านนันทชัย (พระนันทชัย สุมมเทวมุโม) บวชเข้ามาพอดี อาตมาเห็นบิ๊บกัทราบเลยว่าพระโพธิสัตว์แห่งแะ... วันหนึ่งมีโอกาสนั่งผลิตุฎฐะคำอยู่ด้วย อาตมาจึงถามท่านว่า "คุณคิดจะลาพุทธภูมิจังมั๊ย..?"

ท่านตอบว่า "มันเหมือนกับผมทำงานชิ้นหนึ่ง เห็นอยู่ว่าผลงานนั้นงานจะเสร็จอยู่แล้ว จะให้ผมทิ้งไปกลางคัน ผมทำไม่ได้ครับ..." เห็นความเข้มแข็งของกำลังใจของท่านหรือยัง..? ไอ้ใจไม่ถึงอย่างเราดันไปชักไปให้เรือเสียชะนี่..!

"ผมเองนะลาแล้ว แต่บริวารของผมมากเหลือเกิน คุณจะช่วยเกี่ยจัมยี้..? ถ้าผมจะฝากให้คุณช่วยรับภาระแทนด้วย..." อาตมายืนอุบาทพระสุเมรุให้หน้าตาเฉย ท่านก้มหน้าคิดไม่ถึงสามวินาทีก็ตอบว่า...

๘

รูปที่ 05

หน้า 07-08

กระโถนข้างธรรมมาสน์

"ได้ครับ...แต่เมื่อหลวงพี่ไปสบายแล้ว ขอให้กลับมาช่วยผมบ้าง.." ไชโย...! ทันทึ่เลยน้องเอ๊ย...ขอให้หมดภาระเฉพาะหน้าเท่านั้นแหละ เรื่องย้อนกลับมาช่วยภายหลังนั้นเรื่องเล็ก ถึงตอนนั้นทำอะไรก็ได้อยู่แล้ว...

นำอัครจริยั้งนัก ตั้งแต่เนิ่นเป็นต้นมา กระแสดนมันขาดลงไปเฉย ๆ คล้ายกับน้ำที่ถูกปิดเชื่อนอย่างนั้นแหละ แต่ก็นั้นแหละ...ให้ทุกข์แก่ท่านทุกข์นั้นถึงตัว ออยากฝากเขาดีนัก ตอนนั้นเลยถูกฝากบ้าง แต่ละท่านนี้เราไม่มีโอกาสปฏิเสธเลย...ไช่ ๆ ๆ ๆ..!

๑ ตุลาคม ๒๕๓๕
พระเล็ก สุธมฺมปญฺโญ

หมายเหตุ: "หลวงพ่อ" บอกกับอาตมาว่า "ระวังนะคุณ..ลาพุทธภูมิแล้วกำลังมันจะตก.." ที่แรกอาตมาเองยังนึกค้านท่านในใจว่าไม่เห็นมันจะตกตรงไหนเลย ความบ้าก็ยิ่งเท่าเดิม สมาริสมาบัตติกียังเหมือนเดิม..

มาตอนนี้ต้องเชื่อหลวงพ่อโดยไม่มีข้อแม้ เพราะเพิ่งสังเกตว่าก่อนหน้านี้ถ้าเห็นใครล้าปากอยู่ ถึงเขาไม่ออกปากก็รีบเข้าไปช่วย มาตอนนี้ถ้ามันไม่ล้มทับตืนอยู่ตรงหน้าอย่าหวังเลยว่าจะยื่นมือไปช่วย..! ที่แท้กำลังใจมันลดลง เอาแต่เรื่องเฉพาะหน้าจริงๆเท่านั้น..

๑๓ สิงหาคม ๒๕๔๙
พระครูธรรมธรเล็ก สุธมฺมปญฺโญ

กระโถนข้างธรรมมาสน์

๗๕. พร ๓๐ ประการ

ฟังนิทานสมัยเด็ก ๆ ขอบใจที่เหวดตามักจะให้พร ให้ขออะไรก็ได้ ๓ อย่าง นั้งคิดนอนคิดเป็นวันเป็นคืน ว่าถ้าเราได้พรอย่างนั้นบ้าง จะขออะไรดี..?

สิ่งที่อยากได้มันเกินพรไปซะทุกที นึกต่อว่าเหวดตาให้พรทั้งที่จะให้มากกว่านี้ซึกหน้อยก็ไม่ได้ (ไม่ค่อยจะโลภเลยเน..)

มาไม่นานนี่เอง พระท่านให้พรทีเดียว ๓๐ อย่าง ต้องการอะไร คราวนี้ขอซะให้เข็ด จะได้ไม่มาบ่นให้หนวกหูอีก...

๒๑ กันยายน ๒๕๓๒ "หลวงพ่อ" ทำพิธีพุทธาภิเษกวัตถุมงคลที่มหาวิหาร ๑๐๐ เมตร...

พออาตมาหลับตาลงก็ตกใจ กระแสพลังที่ปรกคิลัยละอองแก้วคลุมลงมา คราวนี้มาอย่างกับกระแสพายุ ยังคิดว่านี่เราจิตเฝือไปหรือเปล่า..?

หลวงพ่อเล่าให้ฟังว่า "พอเริ่มบวงสรวง "พระ" ท่านก็เสด็จมาเป็นประธาน พรหม เทวดา มากันแน่นขนัด ฉันกำลังกราบขอพรให้ลูกหลาน เฟิงนึกได้แค่ ๓ ข้อ..."

"หัวเวสสุวรรณท่านกางกระดาษแผ่นเบือเริ่ม ขนาดหนังสือพิมพ์ซึกคู่หนึ่งเห็นจะได้ บอกว่า ไม่ต้องขอหรือกราบ พระท่านให้พรคราวนี้ ๓๐ ประการเลย.."

"ฉันดูในกระดาษเห็นตัวหนังสือตึ๋น เป็นพรที่ท่านเคยให้มาแล้วในครั้งก่อนๆ รวมกันทั้งหมด และพรที่เฟิงให้เพิ่มในครั้งนี่ ข้อใหญ่ใจความ คือ..."

รูปที่ 06

หน้า 09-10

กระโถนข้างธรรมมาลี

"๑. ด้านโชคกลาง ต้องดูตัวอย่างพระพุทธเจ้าท่าน ไม่ว่าจะเสด็จไปที่ไหน ก็มีแต่โชคกลางเมืองนอง พระพุทธเจ้ามีโชคกลางอย่างไร ญาติโยมก็จะมีโชคกลางอย่างเดียวกัน..."

"๒. ด้านความปลอดภัย ข้อนี้อะไรทั้งชีวิตและทรัพย์สินเลยนะ ท่านบอกว่าถ้าไม่ใช่กฎของกรรมที่รุนแรงจริง ๆ รับรองว่าปลอดภัยทุกอย่าง..."

"๓. ด้านเมตตามหานิยม ไม่ว่าจะไปที่ไหน ก็มีแต่คนรักใคร่เมตตา คนที่ไม่เคยรักก็จะรัก คนที่รักอยู่แล้ว จะรักมากยิ่งขึ้น..."

"วัดดุมงคลรุ่นนี้บังเอิญทำมาน้อย ไม่นึกว่าพระท่านจะสงเคราะห์ขนาดนี้ แต่ท่านบอกว่า ถึงของจะน้อย แต่เสกให้ทั้งหมด ทั้งวัตถุมงคลในพิธี ทั้งวัตถุมงคลที่ติดตัวของโยมอยู่ ตลอดถึงตัวคนในพิธี ท่านก็เสกให้ด้วย..."

หลวงพ่อกำลังไม่ทันจบ วัตถุมงคลรุ่นนี้ก็หมดไปแล้วตั้งครึ่งตั้งก่อน อาตมาเองโชคดีตามเคย เพราะทำตะกรุดเงินมาเข้าพิธีตั้ง ๖๐ ดอกแะ...

ระยะนั้น อาตมากำลังเขียน (อาการแบบนี้มีเป็นพัก ๆ ตามความวโรนหนาวของอากาศ...) เพราะขโมยตำราหลวงพ่อกมาได้ เลยอดทำโน่นทำนี่สรวปัด...

ของอะไรในตำราว่าดีก็ทำดู ปรากฏว่าดีจริง ๆ ชะด้วย (แฮ..ไม่มีเป็น) นั่นแค่เอาทองเหลืองทองแดงทำเท่านั้น ตำราว่าถ้าเอาดีจริง ๆ ต้องทองคำ...!

กระโถนข้างธรรมมาลี

บริวารมากนะซี เขายังคิดว่าตะกรุดต้องหนักดอกละ ๑ บาท ขึ้นใช้ทองคำอาตมากงเป็นหนี้บ้านตะไท..!

คนรับเขาไม่รู้หรอก ว่าคนทำต้องเสียค่าใช้จ่ายเท่าไร รู้แต่ว่าถ้าทำมาเขาต้องได้ คนรับไปก่อนก็ให้นำมาเป็นงานเชิง คนไม่ได้หน้าวีหจิกเป็นจวกเขียว..!

แค่ตะกรุดเงิน ดอกละ ๒๕๐ บาท ๖๐ ดอก อาตมาก็แทบหมดเนื้อหมดตัวแล้วละ เวลาแจกต้องแอบแจก บอกคนรับว่าอย่าบอกใครต่อแหลม...มันปิดกันแฮดเลย..!

หลังจากนั้นไม่นาน ชาวควาวของวัดดุมงคลชุดนี้ ก็เข้ามาเป็นระยะ ๆ ขอยก ตัวอย่างให้ฟังเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็แล้วกัน...

หลวงพี่สมคิด (พระอธิการสมคิด อุดควโร) เจ้าสำนักสงฆ์ตะเคียนงาม มาเล่าให้ฟังตอนงานกรฐินวัดทำซุงว่า...

"โยมลูกศิษย์วัดของหมกุงักัด ผมใช้มันไปวางป่าหลวงวัด โดนงูเห่าตัวเบือเรือกัด ปวดจนนอนดินโอย ๆ ผมเองก็ทำอะไรไม่ถูก นึกถึงตะกรุดของหลวงพี่ขึ้นมาได้..."

"ผมบอกมันว่า...เฮ้ย...มึงไม่ต้องกลัว งูกัดแค่นี้จับจ้อยวะ กูมีของดีของครูบาอาจารย์ ให้งูเซงชวยแค่นี้ก็ตีมึงไม่ตายหรอก..!"

"ผมเอาตะกรุดวางตรงปากแผล ขอบวามีพระรัตนตรัย หลวงปู่หลวงพ่อก ให้ช่วยทำลายพิษให้ด้วย ไม่ถึง ๒ นาที หายเป็นปลิดทิ้งเลยครับ..."

"อีตอนหายแล้วนี่สิ ผมอยากถึมันซักพลั๊ก...มันบอกว่าไม่ค่อยแน่ใจ อาจจะแค่ถูกไม้ทิ่มเขาก็ได้ มันนำให้ทิ่มอีกซีกที่สองที่

รูปที่ 07

หน้า 11-12

กระโถนข้างธรรมาส์

จะปล่อยให้ตื่นชะให้เช็ด..." "อีกรายถูกผีเข้าครับ ใครไล่มันไม่ออกทั้งนั้น ผมไปตั้งก็เอา ตะกรุดแช่น้ำ อารามนาพระ สาดโครมเข้าให้ มันร้องกรี๊ดทนายสิ่ง เจียบไปเลย..."

"ที่นี้มันเลยครับ มึงมั่งมั่ง แย่งน้ำมันตักกันชนทกกว่าจะเม้น ตะกรุดมันก็ฉกเอาไปซิ่ง ๆ หน้า ว่าแต่ว่า ตอนนี่หลวงพี่อ้อมมีให้ผมอีก ซักดอกใหม่ครับ...?"

หน้า...เสียมาลงจนได้ นี่เป็นตัวอย่างเล็ก ๆ น้อย ๆ เท่านั้น อีกลาวพิศของอำนาจพร ๓๐ ประการ จะไม่ขอล่าถึง ถ้ามีโอกาศจะเล่า ให้ฟังเอง...! ๒ ตุลาคม ๒๕๓๕ พระเล็ก สุธมฺมปญฺโญ

๗๖. มีดหมอชาตรี

คำว่า "ชาตรี" ในภาษาโบราณนั้น ครอบคลุมความหมายกว้าง ไกลมาก อาตมาขอแปลง่าย ๆ ว่า "เหนือกว่าทุกสรรพสิ่ง" ซึ่งก็ได้แต่ ความหมายใกล้เคียงเท่านั้น...

ชายชาตรีในยุคก่อน ต้องศึกษาสารพัดตัวรับตำรา ตลอดถึงฝึกงาน สบชาติและไสยเวทย์อาคม ให้เจนจบทั้งผู้ทั้งแก่ รวมถึงเพลงอาวุธ และตำราพิชัยสงครามด้วย...

ที่ขาดไม่ได้คืออาวุธคู่มือ ที่ต้องลุยได้ร้อยเอ็ดเจ็ดยันน้ำ จะได้รับจากครูบาอาจารย์ หรือจะทำขึ้นด้วยมือตนเองตามตำรามหา ศาสตร์รามเกียรติ์ก็ได้...

กระโถนข้างธรรมาส์

ตัวอย่างชายชาตรีที่ขึ้นชื่อลือชา คือ ท่านพ่อขุนแผนแสน สะห้าน แม่ทัพบุรุษหล่อเจ้าพญาจนบุรีนั้นแหละ มาดูท่านสร้างอาวุธ คู่มือกันดีกว่า...

"จะจัดแจงตีดาบไว้ปราบศึก ตรองตรึกหาเหล็กไว้หนักหนา เสรีสมอารมณ์ตามตำรา ที่ว่าไว้ในมหาศรธรรม..." ดูซิว่า ท่านพ่อของเราหาเหล็กอะไรมาได้บ้าง...

๑. เหล็กยอดเจดีย์มหาธาตุ (เป็นหนึ่งสงฆ์แห่งเทพ...ข้า ไม่ใช่อย่างเอ็งนี่หา ข้าตั้งพานชำระหนี้สงฆ์ไว้ก่อนแล้ววะ..) ๒. เหล็ก ยอดปราสาท (ทหารเขาจับได้ก็ถูกตีพอ...วิชาล่องหนหายตัวเอ็งเรียน ไว้ทำไมวะ..?)

๓. เหล็กขนันผีพรายตายทั้งกลม (บรีอวี...ไหวหรือพ่อ..? ถ้าสะกิดมันไม่อยู่ เอ็งก็ตายตามมันไปเออะ..!) ๔. เหล็กตรึงโลง (แฮ...พอกันเลยนะพ่อนะ) ๕. เหล็กตริงบันลม ๖. เหล็กสลักเพชร (สองอย่างนี้ค่อยยังชั่วหน่อย..)

๗. หอกสัมฤทธิ์ ๘. กริชทองแดง ๙. พระแสงหัก (ขององค์ เหนือหัวไม้หักง่าย ๆ นะพ่อ..) ๑๐. เหล็กปฏิทิน (โค่นเทวิศาลหรือ เปล่าพ่อ..?) ๑๑. สลักประตู (แม้อันดาเขียวแน่ ถ้าพ่อถอดประตู..!)

๑๒. ตะปูเหล็ก (สมัยนี้ซื้อยกกล่องได้เลยพ่อ...ไ้เวร...เขาใช้ ตะปูหล่อที่เรียกว่าตะปูสังฆานรโว้ย..!) ๑๓. เหล็กเบญจพรรณ (เห็นแต่ไม้เบญจพรรณนะพ่อ..) ๑๔. เหล็กไหล (หัวลำโพงเยอะเยะ เลยพ่อ...พลัง..! อู๋...ถูกตีบจนได้..!)

๑๕. เหล็กหล่อ (เหล็กพระเอกลิแกมั้ง..?) ๑๖. เหล็กบ่อ

รูปที่ 08

หน้า 13-14

พระโขนงเจ้าธรรมมาฉน์

พระแสง ๑๗. เหล็กกำแพง (มีหรือพ่อ..? เหล็กจากเมืองกำแพงเพชร
 ไว้ว..ฮ่วย..!) ๑๘. เหล็กน้ำพิ (ไม่ใช่อย่างเดียวกับเหล็กบ่อพระแสง
 หรือครับ..?)

กฤษณ์ ๑๙. เหล็กแร่ (แหม...กำปั้นทุบดินตั้งปักเลยพ่อ เหล็กมัน
 ก็ต้องเป็นแร่..!) ชินกวานต่อไม่แคล้วท่านพ่อประธานแข่งให้อีกแน่ ๆ
 มาดูตอนตีดาบตีกำ เอ๊ย...กว่า..! (กำ...)

๑๙. "ขุนแผนสู้เหล็กให้แดงดี นายช่างตีรีดรูปให้เรียบร้อย ที่
 ตรงกลางกว้างสามสามนิ้วกึ่ง ยาวหนึ่งศอกกำมาหน้าลูกไก่.."
 (ทำไมสั้นเป็นไอ้โตเลยล่ะพ่อ..?)

อาวุธสมัยนั้นต้องทั้งหนาทั้งหนัก เอาไว้เก็บไอ้พวกหนังเหนียว
 โดยเฉพาะ แร่ไม่ตีจริงคอนดาบยังไม่ขึ้นเลย..!

๒๐. จะทำตามทำฝึกด้วยไม้ราชพฤกษ์ ไม้คุณตายพรายอะไรก็ช่าง
 เกอะ พอจับดาบกวัดแกว่งลงน้ำหนักน้อยเดียว ฟาลันครืนพอดิ เลย
 ชื่อว่า "ดาบฟ้าพิน" แต่นั่นมา...

๒๑. แบบอย่างการสร้างอาวุธตามตำรามหาศาสตราคมนี้แหละ ที่
 ครูบาศรีสุทนต์สมัยหลัง ๆ นำมาเป็นแบบในการสร้างมีดหมอสิบ ๆ
 กิ่งมา...

๒๒. ชื่อก็บอกแล้วว่า มีดหมอ ส่วนมากเลยใช้ในการรักษาโรคเท่านั้น
 ที่ทำเป็นอาวุธคู่มือ ส่วนมากก็ทำไว้แค่เล่มเดียว...

๒๓. มาถึงยุค หลวงพ่อเดิม วัดหนองโพธิ์ จังหวัดนครสวรรค์
 นี้เอง ที่ท่านทำมีดหมอเป็นมีดสารพัดประโยชน์ ไม่ว่าจะติดตัวเป็นมหา
 อำนาจ รักษาโรค ถอนคุณไสย ทำลายวัตถุอาถรรพ์ บรรดาไอ้เสือหนัง

พระโขนงเจ้าธรรมมาฉน์

เหนียวลวกกันนัง โดนเข้าเป็นยุ่ยทุกราย..!

ครูบาศรีสุทนต์ที่สืบทอดวิชา มีดหมออยู่ยงมาก แต่จะทำให้เท่า
 หลวงพ่อเดิมนั้นหาไม่ได้เอาเลย จนกระทั่งมาถึงสมัย "หลวงพ่อดี
 ท่าซุง"

หลวงพ่อดีท่าซุงทำมีดหมอขึ้นมาครั้งแรก สมัยผูกพัทธสีมา
 วัดท่าซุง อาณาภพเป็นที่ประจักษ์ตา แต่คนทั่วไปเชื่อว่าหาได้ง่าย ๆ
 เพราะมีเพียงไม่กี่เล่มเท่านั้น...

อาตมาเองรอล้วนรออีก ว่าเมื่อไรหลวงพ่อดีท่าซุงจะทำมีดหมอ
 อีกครั้ง รอนล้มไปแล้ว อยู่ ๆ หลวงพ่อดีบอกว่าจะทำมีดหมอ ไตรยก
 ได้ไปหา มีดมา..!

อาตมาดีใจเป็นที่สุด รีบรีบไปพยุหะคีรี ที่นั่นเป็นแหล่งมีดหมอ
 ที่ใหญ่ที่สุดในประเทศกว่าได้ กวาดมาชะ ๔๒ เล่ม ถูกฟันเลื่อยโกรก
 ไปเหมือนกัน..!

คนที่ไปทีหลังโดนหนักกว่านั้นอีก เพราะใคร ๆ ก็ไปสั่งที่พยุหะ
 คีรีกันทั้งนั้น จนถึงวันสำคัญ จะทำพิธีในดอนเย็น เข้าถึงเที่ยงราคา
 มีดหมอขึ้นยิ่งกว่าวันหุ่นชะอีก..!

วันอาสาฬหบูชา ๒๕๓๔ พิธีพุทธาภิเษกที่ศาลา ๒ ไร่ ญาติ
 โยมแออัดอัดเยียดจนแทบไม่มีที่นั่ง หลังพิธีหลวงพ่อดีเมตตาแล้วว่า...

"สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ เจ้าพระยาสุรสีห์วิมลวงศาธิบดี
 พระอรหันต์ มากี่แสนแสน กระทั่งสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ เจ้าพระยาสุรสีห์
 พรหมเข้ามาเพื่อสั่งการ ขนาดท้าวสหัมบดีพรหมยังต้องกราบขอทาง
 แทบแน่ กว่าเหล็กเข้าไปได้..."

รูปที่ 09

หน้า 15-16

กระโถนข้างธรรมาสี

"ของทุกอย่างในพิธี ไม่ว่าจะเป็นมืดหอม น้ำมัน ชานหมาก สมเด็จพระสังฆราชว่า เสกคราวนี้เอาชาตรีหน้าหน้าทั้งนั้น ทุกครั้ง ท่านชุกไว้ คราวนี้หน้าหน้าเลยนะ"

มืดหอมนั้นห้ามชกเล่นอย่างเด็ดขาด เพราะหลวงพ่อดกลงกับท้าวหมากรุกทั้งสี่ว่า ถ้าลูกหลานหลวงพ่อดกลงให้เตรียมพร้อมที่จะช่วยเหลือด้วย...

รุ่งขึ้นหลวงพ่อบอกว่า เมื่อคืนท้าวหมากรุกทั้งสี่มาฟ้อง ว่าลูกหลานหลวงพ่อดกลงเล่นเป็นของสนุก ท่านต้องเตรียมพร้อมเกือขอให้ตักเตือนให้ด้วย...

อาตมาขอบททดสอบ รมมืดหอมมาใหม่ ๆ รุ่งเช้าก่อนออกบิณฑบาตอธิษฐานว่า "ขอให้รวย ๆ" แหม...กับข้าวถูกล่อชะ ๔ ช่ง..!

พี่สาวของท่านชาติชาย(พระชาติชาย สุธรรมธนาปาล) ชื่อน้ำที่ออสเตรเลีย เงินไม่พอ เลยชอกกับมืดหอม ฝรั่งมันลดราคาให้ทีเดียวสองพันกว่าเหรียญ..!

นี่ขนาดเรื่องลาภผลที่ไม่ใช่อานุภาพโดยตรง ยังเป็นได้ขนาดนี้ เรื่องอื่นไม่ต้องพูดถึง เก็นร้อยเปอร์เซ็นต์แน่ ๆ..!

อาตมาขณะนั้นกำลังประกาศสงครามกับพวกเรือหาปลา เพราะขอร้องกันดี ๆ ให้งดจับปลาหน้าวัด มันไม่ยอมฟังแถมด่าให้ด้วย พอออกไปไล่มันยิงเอาเลย..!

เลือดขึ้นหน้าขึ้นมา อาตมาเลยอาละวาดแตก บุกยึดเครื่องมือ มันบ้าง จมเรือมันบ้าง เล่นเอาตั้งระเบิดไปทั่วคั้งน้ำสะแกกรัง..!

เล่นงานจนมันเข็ดเขี้ยวไปตลอดคั้งน้ำ ก็เหลือแต่ราย "เจ้าพ่อ"

กระโถนข้างธรรมาสี

เท่านั้นที่ยังไม่เข็ด ผลเอเมื่อไหร่เป็นแอบลงซ้ายทุกที...แบบนี้ก็สวยซิ..!

คืนหนึ่ง มืดโถนให้ "กล้วย" มาเป็นลำเรือได้มั้ง..? ซ้ายยังกักมือร้องด่าทำทนาย "เน่จริงข้ามมาซิโว้ย...กูจะยิงให้กลิ้งเหมือนหมาเลย..."

ให้มันรู้ไปว่าพระมิ่งจะตายหาไม่เป็น..!" เออ..กูอมิ่งนิมนต์อยู่ในแหละ..!

อาตมาบุกข้ามน้ำไปหามันถึงที่ตามด่าทำ เจ้าพ่อตัวแสบควาปีนลูกของยาวมาขึ้นลำดังสนั่น "เข้ามาซิโว้ย...กูจะยิงให้ดู..!"

อาตมาสำรวมจิตมัน ก้าวเข้าหาแบบเอ็งอยู่ข้าก็ตาย... มันกลับวิ่งเตลิดเปิดเปิงร้องลั่นเกาะ ทั้งที่ปีนอยู่ในมือ "เฮ้ย...โว้ย..! ช่วยกูด้วย มันจะฆ่ากูแล้ว..!"

นี่มันเห็นอาตมาเป็นยักษ์เป็นมารไปแล้วหรือ..? นึกถึงทุกครั้ง ที่ออกยึดเครื่องมือหาปลาของพวกมัน จมูกชนกันอยู่แท้ ๆ มันเห็นอาตมาเป็นคนอื่นไปทุกที จนหลวงพี่หลายองค์ในวัดโดนขึ้นบัญชีตำแหน่ง

นี่ก็เป็นอีกเหตุกระมัง..?

รุ่งขึ้นหลวงพ่อกำลัง พ้ออาตมารายงานให้ทราบ ว่ามันวิ่งหนีทั้งที่ถือปีนอยู่ในมือ หลวงพ่อด่าว่า "มันเจอคนบ้ากว่าเขานะซิ..."

ใช่...เสียหายไม้ดเลย..!

ระยะนั้นวัดดุมงคลที่อาตมาพักติดตัวอยู่ก็คือมืดหอมชาตรี เวลาปลดปลาออกจากชาย ถ้ามันช้านักไม่ทันใจ อาตมาก็ติดด้วยมืดหอมนี้แหละ..! ใช้งานผิดประเภทหรือเปล่าก็ไม่รู้..? แต่เท่าที่บอกต้องอาธรรนาติดตัวอยู่ทุกวัน..

๒ ตุลาคม ๒๕๓๕
พระเล็ก สุธรรมปัญโญ

รูปที่ 10

หน้า 17-18

๗๗. น้ามันชาติรี

สำรวมจิตลงเป็นหนึ่ง ระลึกถึงพ่อแม่ ครูอาจารย์ องค์บูรพมหากษัตริย์ ตลอดถึงผู้มีพระคุณทั้งหมด ขยับเปลี่ยนจากท่าเทพพนมเป็นท่าถวายบังคม ต่อด้วยพรหมสี่หน้า อย่างสามชুম คุมเชิงครู ดูตัสกร ฟ้อนล่องเชิง ฯลฯ...

"ดีมาก..." คำชมสั้น ๆ จากครู (ครูเชษฐ์ ศรียากัย) ทำเอาศิษย์หน้าใหม่ปลาบปลื้มเป็นที่ยิ่ง "อุตสาห์ฝึกหัดเอาไว้เดอะ ต่อไปจะได้ถ่ายทอดแก่ลูกหลานไว้ไม่ให้สูญหาย สมัยนี้ท่ามวยอย่าง ทุ่มทับ จับหัก เห็นตะะ ไม่มีใครเขารู้จักกันแล้ว..."

"ครูเองก็เสียสายวิชา "ปลุกน้ามันชาติรี" ทำท่าไรก็ไม่ขึ้น ถ้าทำขึ้นละคุณเอ๊ย...เก่งเท่าเก่ง ใหญ่เท่าใหญ่ เรียงหน้าเข้ามาเออะ..." นั่นเป็นครั้งแรกในชีวิต ที่ได้ยินคำว่า "น้ามันชาติรี" ตามวิชาตั้งขลุ่ยปลุกธาตุของพญาพญูท (มวยไทย)

"หลวงพ่อกับ วัดท่าซุง" เล่าว่า "ในชีวิตฉันเห็นคนปลุกน้ามันชาติรีขึ้นเพียง ๒ รายเท่านั้น หนึ่งคือ หลวงพ่อบ้าน สองคือ อาจารย์โกคา ต้องปลุกขึ้นถึง ๗ วาระ จึงนับว่าใช้ได้ ฉันเองก็ทำไม่ได้ พระท่านว่ายังไม่ถึงเวลา..."

"ชาติรีนี้หนือกว่าคงกระพัน คงกระพันถูกตีถูกฟันหนัก ๆ ถึงไม่เข้าก็เจ็บ แต่ชาติรีนี้โดนเท้าโรมันไม่รู้สึกเจ็บ โบราณเรียกว่า "ลูกเบา" คือ ถูกอะไรรู้สึกเบาไปหมด ฉันเห็นกับตาครั้งหนึ่ง ตอนนั้นกำลังเดินตัดทุ่งจะไปเทศน์..."

"มันเกิดลมหมุนขึ้นมา เห็นคนตกจากยอดตาลลงมาลั่นใหญ่

๑๙

ไอ้เราคิดไม่ถึงไม่ตายก็ค้างเหลือง ริ่งเข้าไปหมายจะช่วย มันลุกขึ้น บัดดูตหน้าตาเฉย มือยังถือกระบองหน้าตาลอยู่เลย บัดไปบ่นไป "ไอ้พี่... หกไปชะหน่อยได้..."

"ตามมันดูว่ามีอะไรดี มันบอกว่ามี "ลูกเบา" อีกรายคือเจ้าอื่น มันจะขึ้นชกมวย เจ้านี้เวลาชกมวยใช้ชื่อว่า "นิตย" คู่ชกมันเก่งมาก กลัวสู้ไม่ได้เลยมาหาฉัน ฉันขโมยน้ำมันชาติรีหลวงพ่อบ้านมาหน่อยหนึ่ง ก็ไม่หยาบเลย เกือบครึ่งขวดยานัตถ์..."

"ความจริงไม่ได้ขโมยหรอกนะ ท่านใช้ฉันเฝ้ากุฏิ ฉันเลยคิดค่าเฝ้าซะ เอาตะหัวเจิมให้เจ้าอื่นมันคิดหนึ่ง มันก็ขึ้นไปชก ชนะน็อคเขา ลงมา ตามมันว่าตอนที่เขาชกมันรู้สึกอย่างไร มันบอกว่า เหมือนเขาชกเบา ๆ โดนเท้าไรก็ไม่รู้สึกเจ็บ..."

อาณาภาพอีกอย่างของน้ามันชาติรี คือ อธิษฐานกินเพื่อรักษาโรคได้ทุกชนิด น้ามันหลวงปู่ปานที่ทุกคนเรียกว่า "น้ามันสังฆโรค" ก็คือน้ามันชาติรีนั่นเอง หลวงพ่อกับหลวงพ่อกันชวดอยู่ที่กุฏิหลวงปู่ปาน ไม่มีใครเขารู้จัก เลยเอามาเติมแบ่งให้ใช้รักษาโรคกัน โดยไม่ได้บอกว่าเป็นน้ามันชาติรี เล่นเอาอาตมาตกชวดใจอยู่ตั้งนาน..!

ก่อนเข้าพรรษา ปี ๒๕๓๔ "หลวงพ่อกับ" บอกว่า "พระท่านอนุญาตให้ทำน้ามันชาติรีได้แล้ว ท่านจะช่วยให้ปลุกครั้งเดียวใช้ได้เลย ไม่ต้องทำถึง ๗ วาระ..." ว่าแล้วหลวงพ่อก็นั่งน้ามันจากโรงงาน รวดเดียว ๓๐๐ ปีบ...!

๒๖ กรกฎาคม ๒๕๓๔ วันอาสาฬหบูชา หลวงพ่อกับทำพิธีพุทธาภิเษกที่ศาลา ๒ ไร่ โดยมีมีตมอและฆานหมากมาเข้า

๒๐

รูปที่ 11

หน้า 19-20

กรมโขนช่างกรรมาสน์

ปลุกเสกด้วย หลังพิธีหลวงพอเล่าให้ฟังว่า...

"สมเด็จพระศรีบรม เสด็จมาเป็นประธานเอง พระพุทธเจ้า พระอรหันต์มากันแน่นขนัด กระทั่งสมเด็จพระปฐมบรมครูเรียกท้าวสหัมบดี พรหมเข้ามาสั่งการ ขนาดท้าวสหัมบดีพรหมยังต้องกราบขอทางแทบแย้ กว่าจะหลีกเข้าไปได้..."

"ในชีวิตหลวงพ่อบาน ท่านทำน้ามันชาติแค่ ๒ วาระ ส่วนฉันเอง ก็คงได้ทำครั้งนี่ครั้งเดียว แต่ไม่เป็นไรนะ...น้ามันชาติที่เอาไปเติมเท่าไร อาณาภพก็ยังเหมือนเดิม ถ้าเราเติมไว้เรื่อย มันก็ไม่หมดไซ้ไหม...? เวลาเติมให้เอาน้ามันชาติเททับน้ามันงานะ อย่าเอาน้ามันงานเททับน้ามันชาติ ถ้าทำแบบนี้จะไม่ผล..."

ญาติโยมที่ได้มน้ามันชาติไป ต่างก็ปลื้มใจเป็นที่ยิ่ง นำไปใช้ได้ผลเป็นที่อัศจรรย์ บางคนรถชนกันยับเยินไปทั้งคัน ตำรวจถามว่าตกอยู่ที่ไหน..? เขาตอบว่า "ตกอยู่ที่ไหน ผมก็ไม่รู้..? แต่รถชนนั้นผมขับมาเองครับ..!"

อาตมาเห็นอาณาภพน้ามันชาติชนิดนี้ดี ตอนไปดูดวงแข (ดวงแข คชภูมิ) หัดยิงปืน พ่อของดวงแขเพิ่งตาย ในครอบครัวก็เป็นผู้หญิงเกือบหมด คนเขาเลยไม่ให้ความเกรงใจ จ้องจะรังแกกันทำเฉยๆ ล่าสุดเพิ่งซื้ออาวุธเครื่องใหม่เอี่ยมไป ๑ คัน..!

ด้วยความเจ็บใจที่ถูกจี้รดไป ดวงแขเลยหัดเล่นของหนัก เขาเป็นมาหัดซ้อมยิงกัน บังเอิญปืนก็มาก คนก็มาก เลยเกิดเหตุสองขวัญขึ้น ขณะที่ดวงแขกำลังฝึกบรรจุกระสุนของ ซีแซด ขนาด ๙ ม.ม. อยู่ จู่ๆ (เบญจพร วิบูลย์พันธ์) ก็หยิบเอา สมิธ ขนาด ๑๑ ม.ม. ไปลูบๆ คลำๆ...

กรมโขนช่างกรรมาสน์

เสียงเกียง (มาลีณี ตีระเลิศพานิช) บอกว่า "เซฟไว้แล้ว ลองเหนี่ยวไกดูซิ..." จู่ๆ ไม่ประสีประสา กับปืนก็เหนี่ยวไก "เปรี้ยง..!" เสียงดังสนั่นปานฟ้าผ่า จู่ๆ ตกใจช็อคตกค้าง..! มียังกำปืนที่จ้วงกว่านำหาวดเสียว เพื่อนต้องแย่งมาลดนกก่อน...

"กระสุนไปทางไหน..?" อาตมาถามหาวิถีกระสุน ถ้าไปโดนบ้านใกล้เรือนเคียงบาดเจ็บล้มตาย มีหวังคุกแน่ ๆ "อยู่นี่..." แม่ของดวงแขหยิบหัวกระสุนที่แตกเปลือกแบนแต่แต่มาชี้ให้ดู "มาถูกฉันท้ายใจจริงนี่..!"

ทุกคนพรวดเข้าไปดูด้วยความตกใจ แม่ของดวงแขเปิดเสื้อให้ดู เห็นมีรอยผื่นแดงๆ นิดเดียว "รู้สึกเหมือนตัวแมงมันบินมาชนอย่างนั้นแหละ..." กระสุนฟูลเมตลแจ็คเก็ต แรงปะทะ ๔๕๐ ฟุตปอนด์ นักมวยอาชีพเวทิงตึงกาสามทอด กลายเป็นตัวแมลงบินมาชน...! อะไรมันจะ "ลูกเบา" ได้ขนาดนั้น..?

ถ้าใครไม่รู้อาณาภพของกระสุนบวกพืขนาด ๑๑ ม.ม. คงจะไม่กระไรนัก แต่อาตมาขาบซึ่งเป็นที่สุด ไครโดนเข้าเต็มก็ขาบขนาดนั้น ต่อโลงได้เลยทุกราย ความเร็วต้น ๑,๐๕๐ ฟุตวินาที จากลำกล้อง ๕ นิ้ว ไม่กระตาดขนาดนี้ครั้งยิ่งทะเลลกลมติกเป็นส่วนใหญ่เลย อย่าว่าแต่เนื้อคน..!

"ก็ไม่เห็นมีอะไร นอกจากกินน้ามันชาติวันละช้อนทุกวัน..." แม่ของดวงแขเลยให้ทราบ เท่านั้นเองข่าวคราวของน้ามันชาติที่เห็นถือว่ามหาอุตม์และคงกระพัน ก็ระเบิดลิ้น จนกลบอาณาภพทางรักษาโรคชะสนิหเลย..!

๓ ตุลาคม ๒๕๓๕
พระเล็ก สุรมมปญโญ

๗๘. หลวงพ่อสาย วัดท่าขุ่น

หลวงพ่อบุญสาย อดุลวงไส(พระครูสุวรรณเสลาภรณ์)
แห่งวัดท่าขุ่น อำเภอทองผาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรี มีอะไรดีหรือ..?
หลวงพ่อบุญสาย (พระราชอุทุมมมงคล) ผู้เปรียบเสมือนเทพเจ้าของ
ชาวมอญทั้งหลาย จึงต้องแวะกราบทุกครั้งที่ผ่านมา...

ในสายตาชาวบ้านทั่วไป หลวงพ่อบุญสายคือพระแก้มี่ไม่โท ผิดทำ
ผิดทางขึ้นมาเป็นตำแหน่ง แต่ถ้ามองให้ดีจะเห็นว่า ท่านดำก็เพราะ
เราผิดจริงๆ ถ้าเราแก้ไขตามที่ท่านดำแล้ว เราจะไม่มีผิดอีก ส่วนมาก
ที่ผิดก็เป็นความผิดขวนลงนรกเสียด้วย..!

คนเราถึงจะโกรธง่ายหายเร็วขนาดไหน ก็คงไม่โกรธปุบหาย
ปุบอย่างท่านหรอก พวกเราดูแต่เปลือกเท่านั้น ลองดูลึกเข้าไปในใจ
ของท่านด้วยสิ แล้วท่านจะทราบ ว่า หลวงพ่อโกรธแต่เปลือกเท่านั้น
และเป็นการแก่งัดโกรธ เพื่อขงกันนรกให้กับพวกเราแท้ ๆ..!

ในสายของพระเณรแล้ว หลวงพ่อบุญสายคือเจ้าอาวาสผู้เฉียบขาด
ผิดขึ้นมาท่านจับตักตักเดียว แต่เณรขาดหัววัด ครั้งแรก ครั้งที่สอง
ไม่เป็นไร ครั้งที่สามหลวงพ่อบุญจะเรียกตัวเข้ามา สั่งสั้น ๆ ว่า "เณร...
พรุ่งนี้สึกนะ..ไปหาเสื่อผ้ามา.."

เราอาจจะเห็นว่าท่านโหดเกินไป แต่เราเคยคิดบ้างหรือไม่..?
ว่าพระเณรนั้นทำตัวสมควรแล้วหรือ..? เป็นปูชนียบุคคล ชาวบ้านเขา
เคารพบูชา ไม่รักษาสารูป ไม่สวมมนต์ทำวัตร ไม่มีนชบาศ ไม่ทำ

กรรมฐาน ศีลขาดศีลแหง แล้วเอาอะไรไปให้ชาวบ้านเคารพ..?

สะสมแต่ความเลวเต็มตัว แต่อยู่ในคราบพระคราบเณรที่ใคร ๆ
คิดว่าดี ชาวบ้าน เขาเคารพนมไหว้ ยกย่องจับไทยทานทูนหัวถวาย ไป
กินไปใช้อยู่บนหัวชาวบ้าน ก็มีแต่ลงนรกลึกไปทุกที หลวงพ่อบุญสาย
กรรมอันหนักให้ ยังคิดว่าท่านโหดร้ายอีกหรือ..?

บรรดาท่านผู้มีอิทธิพล เอาจุฬามาวงกับหลวงพ่อบุญสายก็คิดว่า
พ่อบุญสาย คิดจะทำอะไรก็ทำตามใจ ไม่คิดว่าตนเองเณรหัวหมกแล้ว
ให้ใหญ่เท่าใหญ่ เป็นเจ้าพ่อเจ้าแม่สถิตย์ศาลไหนก็มาเถอะ หลวงพ่อบุญ
สายกลางพรรษามานักต่อนักแล้ว..!

อย่าโกรธหลวงพ่อบุญสายเลย... ลูกเราเองก็ต้องยอมรับว่า
มันเลว นักเลงมันต้องกล้าสู้ความจริง อย่าให้ความอคติมาปิดตาบังใจ
ไปโกรธพระผู้บริสุทธิ์อย่างหลวงพ่อบุญสาย จะพาให้ตัวเองพลอยลงนรก
ไปด้วย...

หลวงพ่อบุญสายไม่มาจำจำจำใช้สอนข้าสอนชากอยู่หรือ คนได้รับ
คำสอนไปครั้งเดียวก็ต้องถือปฏิบัติตลอดชีวิต บางอย่างท่านก็ไม่สั่ง
ไม่สอน เพียงแต่ทำตัวเป็นตัวอย่างให้ดูเท่านั้น ใครจดจำนำไปปฏิบัติ
ก็จะเป็นคุณอันใหญ่แก่ตนเองอย่างหาที่เปรียบไม่ได้...

นักบวชสมัยนี้ ส่วนมากบวชเข้ามาแสวงหาลาภยศชื่อเสียง
อยากเด่นอยากดัง อยากมีคนกราบไหว้มาก ๆ ทั้งที่ไม่ได้ทำความดี
อะไรที่พอจะให้ชาวบ้านเขาไหว้ซักนิด เรื่องแบบนี้ไม่มีในองค์หลวงพ่อบุญ
สายเป็นอันขาด ท่านทั้งหน้าเข้าป้ามานักแล้ว...

ยังจำวันที่ต้องยกขบวนไปตามหลวงพ่อบุญสายมาได้ไหม..? แล้ว

พระโอรสเจ้าธรรมมาลี

ท่านตอรองว่า ต้องไม่ให้ท่านรับตำแหน่งใด ๆ เป็นอันขาด ไม่อย่างนั้นท่านจะไม่กลับ พวกเราต้องยอมทุกอย่าง กว่าจะน้อมเชิญท่านกลับมาเป็นมิ่งขวัญอย่างเดิมได้...

แล้วนี่หลวงพ่อก็หมดลมหายใจ สังขารยังไม่ทันเย็นชะด้วยซ้ำ พวกท่านก็แย่งชิงตำแหน่ง ประจบประแจงวิ่งเต้นเป็นการใหญ่ จะทำอะไรอย่าให้มันแสดงกิเลสโมโหออกมานอกหน้ามากนักซิครับ...มันนำทุเรศแก่ผู้พบเห็นยิ่งนัก...

อาดมาก็ศิษย์มีครู ขอบอกกับท่านทั้งหลาย โดยไม่เกรงว่าจะเสียถึงครูบาอาจารย์ หลวงพ่อสาयนั้นท่านเป็นพระทองคำทั้งองค์ ซึ่งจะคงความบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ไปตราบชั่วฟ้าดินสลาย ใครมาอยู่วัดท่าขุ่น จะยิ่งใหญ่มากจากไหน ถ้าไม่เอาแบบอย่างของหลวงพ่อก็พังแน่ๆ

หลวงพ่อยุ่ท่านเป็นศิษย์ หลวงพ่อเดิม วัดหนองโพธิ์ ครูบาอาจารย์ที่ยอดยิ่งปามันนั้น หลวงพ่อยังจะได้อะไรดีมาบ้างเชียวหรือ...? ถ้าหลวงพ่อยุ่ท่านไม่มีอะไรดีแล้ว หลวงพ่อยุ่คุณพระท่านจะเคารพยกย่องออกหน้าออกตาปานนี้เชียวหรือ...?

คุณเอ๋ย...สังวรกันไว้ลัคนิด เราเป็นนักบวช เป็นผู้สละแล้วซึ่งทุกสิ่ง เพื่อดับสิ้นโดยไม่มีเชื้อ หากคุณหาพิณหาไฟสุมตัวเองไว้ตลอดเวลา ก็เท่ากับว่าคุณเผาตัวเองแท้ ๆ ถึงเวลาหมดลมหายใจขึ้นมา คุณก็จะกลับตัวกลับใจก็ไม่ทันเสียแล้ว...

เราไม่กลัวความผิด เพราะเรามีทริโอดดับปะ
เราไม่กลัวราคา เพราะเราไม่ค้าริ
เราไม่กลัวมีจลาทัญญู เพราะเราแจ้ง

๒๕

พระโอรสเจ้าธรรมมาลี

เราไม่กลัวความแห้งแล้ง เพราะเรายู่กับนิพพาน
คำสอนของหลวงพ่อยู่ที่พระครูวินัยธร วัดคู่สอง บ้านทักไว้ แสดงถึงภูมิธรรมอันบริสุทธิ์ยิ่งของหลวงพ่ ออาดมาขอเทิดไว้เหนือเกล้าและยึดมั่นเป็นแบบอย่างชั่วกาลนาน...

๔ ตุลาคม ๒๕๓๕

พระเล็ก สุธมมปญโญ

บันทึกเพิ่มเติมเรื่องหลวงพ่อยุ่ วัดท่าขุ่น

เดินทางกลับจากการไหว้รอยพระพุทธรูปที่ลั่นถิ่น ตั้งใจไปกราบหลวงพ่อยุ่สาय รดน้ำมาได้หน่อยหนึ่งรู้สึกพิกล เห็นหลักก.ม. "อีก ๒๐ ก.ม.ถึงทองผาภูมิ" ออาดมาบอกทุกคนสังเกตหลักต่อไปให้ดี "หลวงพ่อยุ่ท่านเล่นตลกกับพวกเราแล้ว..."

หลักต่อมาที่เห็นคาคาทุกคนคือ "อีก ๘ ก.ม.ถึงทองผาภูมิ" หายไปไม่มากหรอก แค่ ๑๒ ก.ม. เท่านั้นเอง...! พอถึงวัดหลวงพ่อนอนหลับไม่รู้ไม่ชี้ ออาดมาเลยนั่งหลับตบ้าง ใครจะนั่งทนกว่ากัน...

ทันใดนั้นเอง...อีกพระขอมตัวเบ้อเริ่ม สว่างจ้าขึ้นที่กลางอกของหลวงพ่อยุ่ อ่านว่า "นะ" ซึ่งย่อมาจาก "จรรณะ" ที่แปลว่า "แบบอย่าง" ท่านบอกตรง ๆ ว่า อย่าดูกันแค่เปลือก แบบอย่างใดดีก็เลือกนำไปประพฤติปฏิบัติ สาธุ...

๒๕ มีนาคม ๒๕๓๕

พระเล็ก สุธมมปญโญ วัดท่าขุ่น

๒๖

รูปที่ 14

หน้า 25-26

พระโอรสเจ้าธรรมมาลี

ตอนเช้า สวดมนต์ - ไหว้พระ กราบอธิษฐานเรื่องจะไปดูภูเขาทอง ที่บ้านเอ็ดตอง แล้วเดินทางไปกราบหลวงพ่อสาย ไปถึงยังไม่ทันโม่งเช้าเลย หลวงพ่อสายท่านหมดจดพาดสังฆาฏิเรียบร้อย นั่งรอรับอยู่แล้ว...

"ไปเถอะ... ไปดู ไปรู้ ไปเห็น ชะด้วยตัวเอง คนอื่นบอกมันไม่เหมือนกับเราเห็นด้วยตาตัวเองหรอก..." หลวงพ่อบอกท่านพูดออกมาแทบจะเสียงประโยชน์คิดคำต่อคำ จากคำอธิษฐานเมื่อเช้านี้เลย...!

๙ ธันวาคม ๒๕๓๔
พระเล็ก สุธมมปญโญ วัดท่าซุง

หญิงแฉ้ว (คุณเอื้อไร สุวรรณธรรมมา) พาอาตมาพบกับท่านชาติชาย มากกราบสังฆารหลวงพ่อสายที่มรณภาพครบ ๑๐๐ วันทันทีที่ที่กราบลง "เห็น" หลวงพ่อสายท่านแสดงการละสังขารสู่ความเป็นพระแท้ต่อหน้าต่อตา...

กราบเรียนท่านว่า "แบบนี้ผมรู้เพียงคนเดียว เอาแบบที่คนอื่นเขาไม่รู้ด้วยซ้ำ..." ท่านบอกว่า "เดินหาดูเอาเอง อยู่แถวไหนแหละ..." อาตมาเดินไปถึงตราตั้งของหลวงพ่อก็คงดะลิ่ง...พระธาตุชิ้นเต็มกระจกกรอบตราตั้งเลย...!

๒๒ ธันวาคม ๒๕๓๔
พระเล็ก สุธมมปญโญ วัดท่าซุง

๒๗

พระโอรสเจ้าธรรมมาลี

๗๙. หมาเกิดเป็นเทวดา

"มีด้วยหรือหมาเกิดเป็นเทวดา..?" มีชิจ๊ะ...บรรดาสัตว์ต่าง ๆ ก็สร้างบุญทำบาปได้เหมือนคนเรานี้แหละ มีทั้งไปสุคติและตกอบายภูมิอย่าง เอร่าวดีเทพบุตร ก็ข้างไปเกิดเป็นเทวดา กากะเปรต ก็กาไปเกิดเป็นเปรตโง่งล่ะ...

หมาเกิดเป็นเทวดา ต้องดูตัวอย่างนายโกตุลลิกะ นายนี้ประสบทุกภักถ์ พาเมียอพยพไปหาที่อุดมสมบูรณ์ใหม่ อดแทบตายกลางป่าขนาดลูกยังต้องทิ้งให้ตาย ช้ำมป่าช้ำมเขาไปเจอบ้านของเศรษฐีต่างเมืองก็เข้าไปของงานทำ...

เศรษฐีกำลังกินข้าวอยู่พอดี เห็นสองผัวเมียหิวชกมาก็สงสารให้คนใช้จัดอาหารมาให้ ส่วนท่านเศรษฐีเองกินข้าวมธุปายาส มีหมาตัวหนึ่งที่ทำเนรึกมากอยู่ใกล้ ๆ กินไปก็บ้วนหมาไปด้วย นำอร่อยนี่...

นายโกตุลลิกะหิวตลายมาหลายวัน ได้อาหารมาก็ฟาดเรียบในพริบตา ฝ่ายภรรยาก็แสนดี เห็นสามีหิวจัด ตัวเองก็สูยอมอด ยกอาหารส่วนของตนให้สามีกินต่อไป นายโกตุลลิกะก็ยกอดสุภาพบุรุษ เห็นผู้หญิงยอมอดก็รีบฉลองศรัทธา (ให้ตายเถอะโรบิน...)

กินไปมองหมาไป "หมาตัวเมียชะด้วย นิ่งนี่วาสนาดีกว่าดูเป็นร้อยเท่า สุดแทบตายห...มันมีข้าวมธุปายาสกินทุกวัน อ้วนท้วนขนเป็นมันเขียว อัจฉาเว้ย ดูไม่ไปเกิดเป็นหมาท่านเศรษฐีบ้างก็แล้วไป..."

แฉก...ขอภักถ์...กินแบบไม่ยอมหายใจ แทนที่จะตักลับกลาย เป็นโทษ อดกระเพาะกลางมาหลายวัน บัดทะนานลงไปแบบนี้ ลมเลย

๒๘

รูปที่ 15

หน้า 27-28

กระโถนช่างธรรมาสี

ดีขึ้นจุกซกตาตั้ง ยังไม่ทันจะช่วยปฐมพยาบาล จิตวิญญาณก็ปีวอกจากร่าง เถ่งทิ้งไปทันที (ตายจริง ๆ ะไรนี่...)

ก่อนตายจิตจับอยู่กับหมา เลยวิ่งจู๊ดเข้าห้องหมาไปเลย (ซึ่งหมาเกิด) สามเดือนต่อมาก็ไผล่หน้ามาเป็นหมาท่านเศรษฐีสมใจนึก พอเจบโตเจริญวัย ก็ติดตามท่านเศรษฐีไปไหนมาไหนตลอด อาศัยตายจากคนไปเป็นหมา เลยมีความฉลาดมาก...

ท่านเศรษฐีมีกิจวัตรที่นำไมทนายอย่างมีประการหนึ่ง คือทุกวันต้องไปนิมนต์พระปัจเจกพุทธเจ้ามารับบาตรที่บ้าน เจ้าหมาน้อยก็ตามไปทุกวัน ภายหลังจากอาศัยความฉลาดของมัน จำงานประจำของท่านเศรษฐีได้ เลยไปนิมนต์ซะเอง...

ไปถึงก็แหงนหน้า พระปัจเจกพุทธเจ้าท่านก็มารับบาตร โดยมีเจ้าหมาน้อยนำทางให้ เป็นแบบนี้ทุกวัน จนเจ้าหมาน้อยผูกพันรักใคร่ในองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นหนักหนา กระทั่งวันหนึ่ง พระปัจเจกพุทธเจ้าจะเสด็จกลับภูเขาคันธมาศ ก็บอกลาท่านเศรษฐี...

เจ้าหมาน้อยทราบเข้าก็สุดแสนจะเสียใจ ทั้งหาหนทางอย่างไร พระผู้เป็นเจ้าท่านก็ไม่กลับมา เลยเกิดอาการหัวใจสลาย (สมัยหนุ่มๆ เคยเป็น แฮ...) ตายไปอีกที คราวนี้อาศัยจิตผูกพันกับพระปัจเจกพุทธเจ้า เลยไปเกิดเป็นเทวดา...

อาศัยทำบุญมาด้วยเสียด แต่เจ้าประคุณกระซิบก็ดึงไปเป็นโยชน ถ้าพูดเต็มเสียงจะได้ยินไปทั่วดาวดิ่งส์ (หนวกหูตายนี่...) เลยได้นามใหม่ว่า "โฆษกเทพบุตร" คอยทำหน้าที่เป็นไทรโย่ง มีเรื่องต้องการประชุมเทวดา พอเรียกก็เตียวไต่ยีนกันทั่วเลย...

กระโถนช่างธรรมาสี

นั่นเป็นหมาในธรรมบท ที่นำมาดูหมาที่อาดมาพบเองบ้าง หลวงพ่อเล่าว่า เมื่อมาอยู่วัดทำซุงใหม่ ๆ ไม่มีหมาซกตัว พักเดียวเท่านั้นมาซะ ๒๐ กว่าตัว ท่านบอกว่า "ดูลักษณะแล้วเป็นหมาดีทั้งนั้น..." วิธีดูลักษณะหมาดูอย่างนี้...

"ให้ดูตรงคอกได้คาง จะมีขนแข็ง ๆ ขึ้นอยู่ที่คอกนั้น ถ้าขน ๒ - ๓ เส้น ส่วนใหญ่เป็นหมาที่เกิดจากเทวดาหรือพรหม ถ้าขนเส้นเดียวเป็นราชาหมา ไปไหนหมาอื่นจะกลัวเกรง ส่วนใหญ่มาสูง ถ้าเจ้าของมาต่ำกว่าเขาจะไม่อยู่ด้วย จะหนีไปหาผู้ที่มาเสมอกัน หรือผู้ที่มาสูงกว่า ถ้าขน ๕ เส้นขึ้นไปจะเป็นหมาดีอ้อ เลี้ยงยากพูดกันไม่รู้เรื่อง..."

อาดมาเองเข้ากรุงเทพใหม่ ๆ ไม่มีหมาซกตัว อยู่ไปจนก่อนบวชมีซะ ๑๑ ตัว หมากคนอื่นหนีมาอยู่ด้วยทั้งนั้น เจ้าของมาลากตัวกลับก็ไปพักเดียว เดียวหนีมาอีกแล้ว มาบวชอยู่วัดทำซุงก็เหมือนกัน หมากคนอื่นเขาเลี้ยงแท้ ๆ อาดมาไม่ได้เลี้ยงมันซกนิด มาอยู่ด้วยซะ ๘ ตัว ถึงเวลากลับไปกินที่เจ้าของเดิม อิ่มแล้วมาออกันเต็มหน้ากุฎิเลย...

หมาของวัดทำซุงส่วนใหญ่ประเภทขน ๒ - ๓ เส้นทั้งนั้น เคยเจอขนเส้นเดียวแค่ ๒ ตัว คือ "เจ้ามะดัน" เจ้านี้อายุไม่เต็มสองเดือนก็ป่วยตาย มันแน่นขนาดกัดตัวโคกว่าเพื่อแย่งอาหาร... อีกรายก็ "เจ้าดีน้อย" รายนี้ตามออกบิณฑบาตที่ไร ทำเอาหมาเจ้าถิ่นเสียฟอร์มทุกที รังมาจะรุมกัด กลายเป็นโดนเจ้าดีน้อยไล่กระเจิงทุกทีไป...

หมาที่วัดทำซุงมีอยู่มาก แต่ประเภทเด่น ๆ ควรแก่การจดจำมีไม่กี่ราย รายแรกก็ "เจ้าใหม่" เจ้านี้แสบมาก ทำสถิติกัดคนมานับ

รูปที่ 16

หน้า 29-30

กระโถนเจ้าจรรยาสนี

ไม่ถ้วน กระทั่งพระก็ไม่ละวัน กัดจนหลวงพี่วิรัช (พระครูปลัดวิรัช โอภาโส) กลัวมันยิ่งกว่าเสือ ขนาดถือไม้มาเตรียมป้องกันตัวเต็มที เจ้าใหม่คารามแสบเดียว มืออ่อนตีนอ่อนน่ว่งไปให้มันกัดแต่โดยดี...!

เอาตมาเองเป็นคนเดียวที่กล้าจับมันทายาแกซีเรื่อน ขนาดนั้นก็ตาม พอมันไม่พอใจขึ้นมา มันพึดจนเอาตมามือแปไปเกือบสี่เดือน ซึ่งก็พอกันกับเวลามันไล่กัดคนอื่น ก็จะถูกเอาตมายิงกับาลด้วยหนึ่ง สติ๊กเป็นประจำ กลายเป็นคู่กัดไปโดยปริยาย...

วันหนึ่ง...เจ้าตัวแสบหายสาบสูญไป ปกติมันต้องวิ่งนำหน้ารถหลวงพ่อกทุกวัน ถ้าใครขวางหรือเข้าใกล้หลวงพ่อก่อนนั้นกระจุกแถมันหายไปสองวัน พวกเราตามหากันให้ตัวัก หาเท่าไรก็ไม่เจอ คินนั้นเอง...มันก็ไปหาเอาตมาถึงบนกุฎิ...

มันตายแล้วไม่เกิดเป็นทวดา กลัวเอาตมาจะจำมันไม่ได้ มาหาทั้งทีแบกเอาหน้าหมามาอย่างเต็ม บอกว่า "ผมตายแล้วครับ..." พลังทำภาพให้ดู เลือกหะสิ่งไปตั้งฝึกคลับขวาเล่น พลัดตกน้ำจมนตาย ซีนอิต กลิ่นเหม็นทั้งไปทั้งห้องเลย...

เล่นสีกลิ่นรสร่วมแบบนี่ไม่ค่อยโสภาวะ มีอะไรก็ว่ามา..ไอ้ท่านใหม่ขอส่วนกุศลนะซี...เจริญนะเอ็งนะ...ขอใครไม่ขอ มาขอคู่กัดเลย อุทิศให้ไปแล้วพร้อมสัญญาว่า จะถวายสังฆทานให้ด้วย รุ่งขึ้นก็แจ้งเรื่องกับเพื่อนพระและตำรวจ...

ตำรวจวัดไม่มีปัญหา เขาเชื่อว่า ๑ แต่พระซีจึงจับผิดกันจึงไปรายงานหลวงพ่อกเพื่อขอคำยืนยัน หลวงพ่อกบอกว่า "ท่านใหม่เขาไปเป็นทวดาจริง ๆ ตอนที่อยู่มันดาวตึงส์ ปกติเขาต้องอยู่คู่สติ

กระโถนเจ้าจรรยาสนี

เพราะเป็นพระโพธิสัตว์ ตามเขาดูแล้วว่าทำไมไม่ไปอยู่คู่สติ เขาตอบว่า "ไม่อยากถูกนิมนต์มาเทศน์ที่เวทสภาคอนวันพระ เลยหลบมาแค่ดาวตึงส์..."

อีกรายก็ "เจ้าทหาร" ราคานี้ตามไปท้าวตรี นั่งกรรมฐานทุกวัน พรรถออกจากหน้าโบสถ์ไปวิหาร ๑๐๐ เมตร เจ้าทหารต้องปรืออยู่บนรถก่อนแล้ว เวลาพระนั่งลงตามลำดับเพื่อท้าวตรี ตรงไหนว่าง เจ้าทหารจะไปเกาะซีเรื่อประจานพระองค์นั้น ว่าเอาเข้าจริงแล้วซีเรื่อเกี่ยวว่าหมอย่างมันชะอีก...!

พระขึ้นโยโส ภควา...เจ้าทหารหมอบลงบิ๊ป จิตทรงฌานนิ่งเลยนะ...พอจบท้าวตรีกราบพระ เจ้าทหารจะคลายจิตออกมา สะบัดเนื้อสะบัดตัว รุ่งไปหาที่เตรียมทำกรรมฐานต่อ พอเริ่มสมาทานมันก็เข้าฌานบิ๊ปเลย อุทิศส่วนกุศลเสร็จก็สะบัดตัวพริต รุ่งไปขึ้นรถเตรียมกลับ มันเห็นขนาดทรงฌานตั้งเวลาได้เป๊ะเชียวละ...!

พอเจ้าทหารตาย หลวงพ่อกบอกว่า "ไปเป็นพรหม เนื่องจากอาานิสงส์ทรงฌาน...! เป็นอย่างไร..? เอาตมาจ่อยหมาแทบแย้..!

๕ ตุลาคม ๒๕๓๕
พระเล็ก สุทธิมมปัญญา

๘๐. อภรรพีป่า

หมวดจรรย์นพ (ร.ท.จรรย์นพ กำแพงทอง)เกิดอาการเชื้อเก่ากำเริบ นึกอยากจะเล่นแร่แปรธาตุขึ้นมา ขวนเอาตมาไปขุดแร่เพรียงไฟ ที่เมืองลับแล...

รูปที่ 17

หน้า 31-32

กระโถนข้างธรรมาสินี

เรื่องเข้าป่าอาดมาไม่เคยปฏิเสธอยู่แล้ว แต่ขอยกความเป็นหัวหน้าคณะให้อั้วหมวดตัวแสบ เพราะเรื่องชุดทรัพย์แผ่นดินนี้ พระมโบบังควรยุ่งด้วยเด็ดขาด...

อาการประหลาดพิลึกพิลั่นเริ่มขึ้นทันทีที่จะออกเดินทาง เริ่มด้วยไอ้หมวดของเราหาเข็มทิศไม่ได้ มันเหลือเชื่อมั๊ยล่ะ...?

"ทุกกองพันให้มีเหตุต้องออกฝึกภาคสนามกันหมด ไม่มีเข็มทิศเหลือให้ยืมซึกอื่น..." ข้างมันแกะะ เราหาซื้อก็แองก็ได้นี้หว่า...

หลังจากมีเหตุผิดพลาดในการนัดหมาย จนอาดมาต้องรองงอกไปแล้ว พอจะออกเดินทาง แดง (มงคล จอมหา) เข้าเกียร์แล้วรถมันไม่ยอมวิ่ง...!

หาสาเหตุกันครู่ใหญ่ เสียแสง (แสงชัย เพชรขึ้นสกุล) ก็ร้องบอกออกมาจากใต้ท้องรถว่า "เกียร์หลุด...หมุดล็อกมันขาด ผมเอาลวดผูกไว้แทนไปก่อน..."

บริรักษ์ (บริรักษ์ ศรีพราว) เจ้าพ่อ เอ๊ย...ผู้จัดการไฟลท์ของการบินไทย ขณะเครื่องบวงสรวงมาเต็มคันรถ ขนาดตั้งใจไปเซ็นเจ้าที่เต็มที่ยังเป็นถึงเพียงนี้...

ผ่านสระบุรี พลัน,อาดมาก็เห็น มหาวาตะหมูนวนเป็นแกลียวน่าสะพรึงกลัว หมูเมฆก่อตัวเป็นรูปคนหัวขาดลอยตามรถมาทางด้านหลัง...!

ถ้าเป็นการตั้ง "เมฆฉาย" ตามตำราฤกษ์บนของการเดินทัพแต่โบราณ การศึกครั้งนี้ พวกเราแพ้ตั้งแต่ในมุ้ง แต่มันก็ต้อไปทั้งที่รู้ว่าจะต้องแพ้...!

๓๓

กระโถนข้างธรรมาสินี

ผ่านวิเชียรบุรีไปหน่อยเดียว กระจากบั้งลมหน้าทั้งแผ่นดินแตกเปรี๊ยะ...! ราวเป็นโยแมงมุม ผีนจับต้ออีกหน่อย คราวนี้ถล่มพรุลงมาทั้งกระบี่...!

คลานไปถึงวังชมพู แวะพักบ้านผู้ใหญ่เหลือง (ชัยอนุชิต ม่วงน้อยเจริญ) อาดมาควักยามให้แดงไปเปลี่ยนกระจกรหมดไปสองพันกว่าบาท...

รุ่งเช้าออกเดินทางต่อ แวะกราบ หลวงพ่อพระพุทธรชินราช และ แม่ย่าสุโขทัย แล้ว ตรงไปทางสวรรค์โลก - ศรีสังขาลัย...

หลงทาง...เลยปากทางเข้าบ้านแก่งไปตั้งไกล ต้องย้อนกลับมาใหม่ ทางฝุ่นตดเคี้ยว ผ่านป่าเขาสลับซับซ้อน เชื่อมั๊ยว่าหลงอีก...!

ทางเคยผ่านมาแล้วอาดมาหลงยาก แต่คราวนี้มีน้าอาดตรพระโระโรนักหนา หลงได้หลงดี กว่าจะเข้าถึงห้วยห้วยกักหลงชะเกือบหมดอารมณ์...

คราวนี้นอกจากข้อต้อเกียร์จะหลุดอีกครั้ง ยังกิพลอยเบนไปด้วย บริรักษ์คั้งเครื่องบวงสรวง ขณะทีเหลือง แดง จ้อน (ปริวัฒน์ วิฒนโชติ) ช่วยกันปะยาง...

อาดมา จรรย์นพ แสงชัย บริรักษ์ ขนของใช้ส่วนตัวขึ้นหลัง แหม...มันเล่นชนกันมาชนิดแทบทับตัวเองตาย อาดมาต้องสังฆลโหลดเต็มทีเอาไปแค่จำเป็น...

รถตุ่เดียวกลับ อีกสามวันให้หลังจะมารับ เหลือสี่เสื่อเตนตายลุยป่าต้อ แคเห็นรอยเท้าสัตว์เป็นเทือก สามพระหนอกก็แทบถอดใจถอยหลังชะแล้ว...

๓๔

รูปที่ 18

หน้า 33-34

กระโถนเจ้าจรรยาอนันต์

อาศัยทางด่านสัตว์ที่เดินคนเดียวเป็นซูเปอร์ไอเวย์ มีทางแบบนี้ไปจนบ้านแม่सान แต่คราวนี้มันไม่เป็นอย่างนั้นนะซี...

ตามไปเรื่อย ๆ จนถึงยอดเขา รอยเท้าเหล่านั้นมันหายวับไป คือ ๆ ยิ่งกับพวกมันทั้งฝูงบินได้อย่างนั้นแหละ เล่นทิ้งกันกลางป่าดงดิบนี่เลยนะ...

เสาะลงไปใกล้ห้วย เดินหารอยจนพบ พอเกาะรอยไปจนถึงยอดเขา รอยเท้าเหล่านั้นก็หายวับไปกับตา แบบนี้มันแกล้งกันชัด ๆ นี่หว่า...!

ฟ้ามีตลงทุกขณะ หลงตามไอรอยบ้าง ๆ จนแทบหมดวัน นาน...อยากบ่นตึกอากาศมากุศุขไม้แห้งฉีกเข้าที่ซอกนิ้ว ลึกเข้าไปจนชนกระดูกฝ่าเท้าเลย...!

ไปทั้งเจ็บแทบดินนั่นแหละ มะจุมมะจวหาไปในความมืด ชิงงมตอไม้มีหวังถูกเล็องบแน่ ๆ อืดมาพาตะกายฟ้าขึ้นไปล้างกินบนยอดเขา...

จรรยาแพ เสียแสง บริรักษ์ แทบหมดสภาพไปตาม ๆ กัน เกิดมาไม่เคยเจอบทโหดขนาดนี้ โดยเฉพาะไอ้หมวด ปินยังไม่ถึงยอดเขามันหลีกกลางอากาศได้...!

มีแต่อาหารน้ำหมดไปนานแล้ว นอนคั่นคะเยอเพราะยุงเป็นฝูง ๆ แหมารุมดูดเลือดอย่างครึ้นแครง แกรมฝนตกลงมาตอใกล้สว่างอีกเปียกเป็นลูกหมาตหน้าเลย...

ตื่นขึ้นมาปิ้งเสื่อผ้ากันตั้งแต่ตีสาม ชินนอนตอมีหวังปอดบวมตาย พอสว่างก็จัดเอาอาหารเย็น ๆ ขึ้นมากินกันตาย ไม่มีน้ำนี่มันผิดคอ

๓๕

กระโถนเจ้าจรรยาอนันต์

เป็นบ้าเลยวะ...

แล้วช่วยกันขุดตรงที่นอนนั่นแหละ เมื่อหลงไปจนถึงที่หมายโดยไม่รู้ตัว แต่ไม่มีอะไรที่พอจะเห็นเป็นแร่เพริ่งไฟซึกนิดเดียว...

เหนื่อยเปล่าแถมหัวน้ำหนักขึ้นไปอีก ค่อยไต่ลงจากยอดเขามาข้างล่าง ดอนขึ้นมันมืดมืดคือ ขาลงสว่างจึงเห็นชัด ว่ามันชันเกือบเท่าสิบลองศา...!

กว่าจะถึงข้างล่างเล่นเอามืออ่อนดินอ่อน เกือบตกลงไปตายชะหลายหน คราวนี้งมโข่งไปเถอะ หลงชะไม่มีละ...เกิดจากท้องพ้อท้องแม่ไม่เคยเจอเคยเจอ...

ทางที่เดินไปดี ๆ พอพ้อไม่ให้ไปขึ้นมา ก็มีดันไผ่ล้มมาสอดประสานกันอย่างแน่นหนา เหลียวหลังจะกลับทางเดิม ไร่ที่เพิ่งผ่านมา ก็พลอยหายไปด้วย...!

หนทางที่จำได้ถนัดว่าเคยเดินผ่านเมื่อครั้งก่อน พอเดินไป ๆ ไม้ไปสุดที่ขอบเหว ก็กลายเป็นทางตัน ถ้าไม่พบแอ่งน้ำเล็ก ๆ มีหวังอดน้ำตายไปแล้ว...

อาหารทุกอย่างเรียบวูช ต้องกินหน่อไม้บ้าง หยวกกล้วยบ้าง หลงทางเดินวนเป็นไต่บ้า แกรมบริรักษ์เห็นสาวมารักมือเรียก ก็ตะกายตามไม่ฟังเสียง...

ดีที่อาตมาสังเกตเห็น ทางที่บริรักษ์ตามสาวมา มีรอยเท้าเสื่อย่ำไว้อย่างสด ๆ ร้อน ๆ ต้องชี้ให้ดูค่อยหุตาสว่าง...บริวาร...!

เผ่นกันแทบไม่ทัน คราวนี้เลยหลงหนัก ต้องถางทางกันเอาเอง เชื่อหรือไม่?...? ไม่ว่าจะถางไปทางไหน มันลงมาที่เดียวกันหมด...!

๓๖

รูปที่ 19

หน้า 35-36

พระโขนงข้างธรรมมาสน์

เหนือ...ลงที่เดิม ได้...ลงที่เดิม ตะวันออก...ลงที่เดิม ตะวันตก...ลงที่เดิม ให้ตายเถอะ ไครนะมันแก่งักันจะจริง...

สามสหายหมดเรี่ยวหมดแรง อาตมาต้องยอมอาบิตี ลงมือฉวางป่าชะเอม พอเจือมิตพื้นฉับ...ลมฝนมาอื้ออึงไปทั้งป่า มันตงยังกับฟาดลมดินทลาย...!

อาตมาไม่ฟังเสียงชะแล้ว อาศัยความรู้สึกทางตงดูยออกไปเลย ให้มันรู้ไปว่าจะออกไม่ได้ จากป่ายสองโมงตักฝนถางป่าจนสีทุ่มครึ่ง...!

สามทหารเสือหมดแรงป้อแป้ บริรักษ์ตะคริวกิน จนต้องยกขาตัวเองก้าวไปที่ละก้าว ทุกคนถอดใจขอพักกันกลางป่ากลางฝนนั้นแหละ...

แต่อาตมาไม่ยอมให้พัก ชีนพักไม่ปอดบวมตายก็จมน้ำตาย น้ำในห้วยเพิ่งก้าวข้ามมาท่วมแค่หลังเท้า ก้าวลงไปอีกที่ขึ้นมาถึงเข้าแล้ว...!

จรรยันท เสียแสง ช่วยกันเซ้าปิกหิ้วบริรักษ์ไป เบ็หลังอาตมาช่วยแบกให้เอง ในที่สุด ความบ้าก็ชนะอาการรพป่า หลุดออกมาถึงห้วยหยวกจนได้...

เข็ดไปจนตายไอ้เรื่องสมบัติป่า แคคิดจะไปเอาถังโตนลงโทษขนาดนี้ ถ้าเอาออกมา มันจะตายชับตายซ้อนกันขนาดไหนก็ไม่รู้...

ยังทรอก...ขนาดกึ่งสลบสลัด ยังต้องเดินทางออกมาที่ป่าททางบ้านแก่ง เพราะถนนและจวนรถของแดงเข้าไม่ได้ อย่าคิดว่าจะหมดง่าย ๆ...

พระโขนงข้างธรรมมาสน์

รดไปหมนตัวไปลูกข้างบนเขาค้อ เกือบจะได้นอนกันเหวกัน โดยหัวหน้า ขนาดมาถึงอุทัยธานีถิ่นของอาตมาแท้ ๆ ยังหลงทางจนฉิวเออ...ที่เอ็งเข้าใจว่า...

ลำบากลำบากกันก็เพราะความโลภตัวเดียวแท้ ๆ ความทุกข์ความยากของการเกิด ไม่ต้องมาจ้จ้จ้จ้กันแล้ว เห็นไหมะเบย...อิ...อิ...

๖ ตุลาคม ๒๕๓๕
พระเล็ก สุทธิมนปัญโญ

กระโถนข้างธรรมาสัน

สนทนากับพระเล็ก สุธมมปญโญ

เดือนกันยายน ๒๕๔๕

ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม : ของเดือนก่อน....(ไม่ชัด).... ?

ตอบ : บุคคลผู้มีสติตั้งมั่น ย่อมระลึกถึงเรื่องที่พูดแล้วนาน ทำแล้วนาน ไม่พลาดหรอก ไม่ถึงเสียทำสอนลูกศิษย์ไม่ได้ เป็นมหาปริสวัตก ๘ ประการ พระอนุรุทธ เพื่อนร่วมรุ่นมีอยู่ ๗ คนด้วยกัน เป็นตระกูลของ ศากยวงศ์ โกลิยะวงศ์เขาบวชกัน ตอนนั้นบรรดาพวกเชื้อพระวงศ์บวชกันเยอะ ตามพระพุทธเจ้าท่าน ทางด้านสายของพระเจ้าอาคือพระเจ้าอมิตโตะหน้องของพระเจ้าสุทโธทนะท่านยังไม่มีใครบวช ในเมื่อยังไม่มีใครบวช พระเจ้ามหาหามะที่รับราชสมบัติต่อจากพระเจ้าอมิตโตะหน้องก็บอกว่าให้พระอนุรุทธน้องชาย (เจ้าชายอนุรุทธ) ให้เป็นพระมหากษัตริย์ ท่านจะไปบวช พระอนุรุทธถามว่าเป็นกษัตริย์ต้องทำอย่างไรบ้าง ? บอกว่าต้องรบเพื่อขยายพระราชอำนาจ ต้องปราบปรามใจผู้ร้าย เพื่อให้ชาวบ้านอยู่เย็นเป็นสุข ต้องตัดสิ่งเลวไทยคน ประหารชีวิตคน ต้องทำไรทำนา เหมือนกับชาวบ้านทั่วไป ถ้าไม่มีนาก็ต้องไปหักไร่ถางพงก่อน สร้างนาขึ้นมา พอมีนาแล้วก็ต้องไถต้องหว่าน ต้องดูแล ต้องเก็บเกี่ยว ต้องขนข้าวขึ้นมุ้ง เจ้าชายอนุรุทธได้ยินบอก ก็อยู่เหอะ ผมบวชเองดีกว่า งานที่ไม่รู้จักจบนี้ไม่เอาหรอก ไปขอแม่ ขอบวช แม่ไม่ยอมให้บวช ก็คือแล้วคืออีกจนแม่ใจอ่อน บอกว่าถ้าหากว่าพระเจ้าภัททิยะตั้งพระราชอิริยาบถหนึ่งคือศากยวงศ์นี้เขาเป็นอยู่ ๖ ตระกูลด้วยกัน ทั้งตระกูลข้างพ่อข้างแม่รวมแล้ว ๖ ตระกูล แต่ละตระกูลครองแผ่นดินเป็นพระมหากษัตริย์อยู่ ก็บอกว่า

กระโถนข้างธรรมาสัน

ถ้าหากว่าพระเจ้าภัททิยะพี่ชายของเขายอมบวช เขาก็บวชได้ รายนี้ก็ไปคือ ไปคือพระมหากษัตริย์ให้สละราชสมบัติ แต่ปรากฏว่าเจ้าชายอนุรุทธประเภทเจ็งมาตั้งแต่เด็ก เพราะว่าทำบุญมาดีในอดีต ขนาดเล่นตีกลิ้งกับพวกลูกพระเจ้าแผ่นดิน คือเจ้าชายด้วยกัน แพ้เขาต้องเสียขนม ก็ให้คนไปขอแม่มาเรื่อย จนกระทั่งแล้วลูกไม่รู้จักเสียชกที่นี้ เพราะฉะนั้นต้องให้รู้ชะมิ่งเรื่องของการผิดหวังเป็นยังงี้ ก็เอาภาคเปล่าครอบกันไว้แล้วให้แยกไปให้ ถ้าลูกถามให้บอกว่าขนมไม่มี พ่อคนใช้ไปถึง เธอถามว่าตอนนี้ได้ขนมอะไรมา ? ก็ว่าถ้าไม่ถูกปากเดียวเพื่อนไม่เอา คนใช้บอกขนมไม่มี เอ๊ะ ขนมชื่อนี้แปลก ไหนดูซิ เปิดมาปรากฏว่าขนมเต็มภาคเลย ทั้งกลิ้งทั้งรสนี่พิเศษอย่างไม่เคยกินมาก่อน คือในอดีตชาติของเจ้าชายอนุรุทธ ท่านเคยทำบุญกับพระปัจเจกพุทธเจ้าแล้วท่านอธิษฐานว่า ขอว่าข้าพเจ้าไม่มีของอย่าได้มีในชีวิตตั้งแต่บัดนี้เลย มันเกิดทุกชาติต้องมี อยากรู้ได้อะไรต้องได้ แม่ไม่ทำขนมให้ เตือนร้อนหนาวตาต้องมาเนรมิตขนมให้ ก็ไปต่อว่าแม่ บอกว่าก่อนหน้าแม่ไม่รักแล้วหรือ ท่านถามว่ามันเรื่องอะไรสะลูก บอกว่าก่อนหน้าแม่ทำขนมให้กิน ไม่เห็นอร่อยอย่างนี้เลย ตอนนี้ลูกเกิดน่ารักขึ้นมาหรือใจแม่ถึงทำขนมไม่มีให้ อร่อยอย่างบอกเชียวะ เนอะอย่าลืมว่าแม่เป็นราชินีนะ ในเมื่อแม่เป็นราชินี ท่านต้องมีความฉลาดเป็นปกติอยู่แล้ว ก็ เอ้อ...สงสัยบุญลูกเรานะจะดี ขนาดส่งภาคเปล่าไปให้ยังมีกิน ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา แม่เจ้าประคุณส่งภาคเปล่าตลอด เตือนร้อนหนาวตาต้องคอยเนรมิตขนมให้ เจ้าชายภัททิยะซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้องกันไปครองเมืองอีกเมืองหนึ่งอยู่ เห็นความดีของน้องมาตั้งแต่เล็ก ถ้าหากว่าน้องต้องบวช ต้องมีเรื่องดีแน่ๆ เลย น้องต้องอยู่ ๓ วันใจอ่อนก็เลยบวช

ตอนนั้นมีเจ้าชายภัททิยะ เจ้าชายกิมพิละ เจ้าชายภักคฤ เจ้าชาย
 อานนท์ เจ้าชายเทวทัต เจ้าชายอนุรุทธ ออกบวชพร้อมๆ กัน ๖ องค์
 แล้วก็ให้นายภูษามาลาเป็นช่างตัดผมชื่ออุบาลีไปบวชอีกองค์หนึ่ง
 ปรากฏว่าทั้งหมดเป็นภริยวัชระ เป็นเจ้าชายบ้างยังมีมานะเป็นปกติ
 เลยคิดว่า เออ...เราเมื่อตั้งใจจะปฏิบัติปฏิบัติชอบแล้วไม่ควรที่จะมีมานะ
 ก็เลยให้นายอุบาลีที่เป็นนายภูษามาลาเป็นพนักงานตัดผมบวชก่อนเพราะ
 ว่าพระบวชก่อนจะเป็นที่ คนที่บวชทีหลังเป็นน้อง ต้องไหว้พี่นี่ะ ตัวเอง
 บวชทีหลังจะได้ไหว้นายอุบาลีได้ พระอุบาลีทำกับบวช พอบวชเสร็จ บรรลุ
 อรหันต์ก็เป็นแก้ว พระอุบาลีเป็นพระอรหันต์เป็นผู้เลิศในทางวินัย
 พระวินัยจะแตกกิ่งก้านสาขาขนาดไหนท่านจำได้ละเอียดยิบ ตัดสิน
 ความไม่เคลยพลาด เจ้าชายภักคฤ เจ้าชายกิมพิละ บรรลุธรรมผลไปตามๆ
 กัน เจ้าชายอานนท์ได้พระโสธบัน กลายเป็นพระอานนท์โสธบันไป จน
 กระทั่งพระพุทธเจ้าปรินิพพานแล้ว ๓ เดือนถึงเป็นพระอรหันต์ เจ้าชาย
 เทวทัตกลายเป็นพระเทวทัตได้อีกปัญหาห้า ตอนหลังค้อยจงล้าจง
 ผลาญพระพุทธเจ้าอยู่ อภิญาเสื่อมโดนธรณีสูบไป เหลือเจ้าชายอนุรุทธ
 ปล่อยอยู่ ๘ ปี ตัวชานเข้าบวชไปชาติที่สุดเลย ถ้าไม่นับพระอานนท์ ปล่อยอยู่
 ๘ ปีที่ ๘ นะท่านไปนั่งระลึกถึงมหาปริสวิตก ๘ ประการ ว่าพระธรรม
 วินัยนี้เป็นของผู้สันโดษ คือยินดีด้วยปัจจัยสี่ตามมีตามได้ พระธรรม
 วินัยนี้เป็นของผู้มักน้อย คืออย่าให้คนอื่นรู้ว่าเราเป็นอย่างนี้เลย คือถ้า
 เขารู้ว่าเรามีความดีแล้ว เตียวเขาจะมากวนเยอะ พระธรรมวินัยนี้เป็น
 ของผู้ยินดีในที่สุด ไม่ชอบระคนด้วยหมู่ประกอบด้วยการหลีกออก
 กล่าววาจาส่งเขากลับ โสธแบกให้เป็น โสธไม่เป็น นิ่งกัณอยู่ที่ไม่ต้องทำมา

หากินอะไรหอรอก ต้องค้อยนั่งรับแขกไป พระธรรมวินัยนี้เป็นของผู้มี
 สติตั้งมั่น ที่เมื่อก้าวไป ผู้มีสติตั้งมั่นคือระลึกถึงเรื่องทีพูดมานานๆ ได้ ระลึก
 ถึงเรื่องที่ทำมานานๆ ได้ พระธรรมวินัยนี้เป็นของผู้มีใจตั้งมั่น คือ
 กำลังใจทรงผานหนึ่ง ผานสอง ผานสาม ผานสี่ ห้า หก เจ็ด แปด ได้
 พระธรรมวินัยนี้เป็นของผู้ยินดีในธรรมอันไม่เน้นเข้า คือเป็นผู้ที่ตั้งใจ
 ละตัณหา มานะ ภิภว (ตัดหา มานะ ภิภวมันเป็นตัวถ่วงให้ช้า) พอท่าน
 พิจารณาอย่างนี้กลายเป็นพระอรหันต์และเป็นผู้เลิศด้วยทิพจักขุญาณ
 ท่านเป็นแค่พระวิชาสามนะ วิชาสามนี้ยังมีอภิญาหกเหนือกว่า
 ปฏิสัมภิทาญาณเหนือกว่าแต่พระอนุรุทธนี้ทิพจักขุญาณของท่านเลิศ
 กว่าพระวิชาสามและอภิญาหกทั้งหมด ยกเว้นจากพระพุทธเจ้า
 แล้วท่านแรงที่สุด ไม่น่าเชื่อกลายเป็นผู้ชำนาญการพิเศษ ก่อนพระพุทธเจ้า
 ปรีนิพพานนี้ อยู่ในระหว่างผานไหน มีพระอนุรุทธตามได้อยู่คนเดียว คน
 อื่นตามไม่ทัน ในอดีตชาติท่านเคยถวายประทีปโคมไฟในพระพุทธ
 ศาสนา ตั้งใจถวายเป็นพุทธบูชาด้วยไฟด้วยแสงสว่าง เกิดมากก็เลย
 กลายเป็นผู้เลิศทางทิพจักขุญาณ มหาปริสวิตก ๘ ประการ วิตกแปลว่า
 คิดถึง คำนี้ถึง มหาปริสวิตกคนคิดจะเป็นมหา ไม่ใช่ะ มหาปริสวิตกไม่ใช่
 คนคิดจะเป็นมหา มหาบุรุษคือผู้ที่ตั้งใจลด ละ เลิกในตัณหา เพื่อแสวงหา
 ทางออกจากกิเลส เขาเรียกมหาบุรุษ ผู้ที่มีความตั้งใจอันใหญ่ยิ่งจะเป็น
 ผู้หญิงผู้ชายเรียกมหาบุรุษเหมือนกัน
 ถาม : ท่องคาถาเงินล้านเป็นผานจะมีอะไรเกิดขึ้น ?
 ตอบ : จะมีอะไรเกิดขึ้น... อาจจะมีเซฟหล่นมาทับตาย คาถาเงินล้านมัน
 คาถารวย แต่ต้องวางกำลังใจให้เป็น อยู่ท่ามกลางความอยาก ให้วาง

กำลังในลักษณะที่ว่าสิ่งนี้เป็นสิ่งที่ดีที่สุดที่พ่อให้มา เราเป็นลูก ก็มีหน้าที่รักษาสมบัติของพ่อไว้ การรักษาที่ดีที่สุดก็คือหมั่นท่องบ่นภาวนาให้เป็นที่ปกติให้ตั้งใจทำกายเป็นพุทธบูชาธรรมบูชาสังฆบูชาไปเลย อย่าไปอยากได้ ถ้าหากว่ามันอยากได้ ตอนแรกเกิดความอยากปล่อยมันอยากไป แต่ระหว่างที่ท่องต้องลืมความอยากให้ได้ ถ้าความอยากยังอยู่ข้างหน้ามันบังไว้ ลากผลจะเข้ามาไม่ถึง หมั่นท่องเมื่อไหร่มันไหลมาเทมา

ประวัติหลวงปู่มั่น ๕๐๐ บาทนี่ไม่แพงนะ เล่มหนาขนาดนี้ ปฏิปทา ผลงาน และพระธรรมเทศนาของพระอาจารย์มั่นภูริทัตตะเถระคุณเขื่อนมัยว่า หลวงปู่สายอาจารย์มั่นเนี่ย รู้จักท่านเกือบทุกองค์เลย สมัยตัวเล็ก ๆ เคยวิ่งรับใช้ท่านอยู่เยอะ คนอื่นไปทำบุญ ไอ้เราไปแค่ข้าวจากบาตรพระมากิน ที่วัดธรรมมงคล ซอยสุขุมวิท ๑๐๑ ตอนช่วงนั้น หลวงพ่อวีริยังค์ ท่านยังเป็นแค่หลวงพ่อดีวังกะ ยังไม่ได้เป็นเจ้าของอะไรหรอก ท่านจะสร้างวัดธรรมมงคล ปรากฏว่าทางโยมแม่ก็ไปช่วยเป็นกรรมกรวัดให้ เราก็กิน หลวงพ่อศรีบรมมิ่ง หลวงปู่ศรีบรมมิ่ง แทนที่จะไปบาตรพระ ไปแค่ข้าวจากบาตรพระมากิน ท่านเองท่านก็ไม่ว่าอะไร องค์ไหนดักช้อน องค์นี้ดักช้อน มันก็ลั่นจานอยู่แล้วนี่ กินไปเรื่อย ถึงเวลาท่านจะชื้ออะไร เรามันวิ่งเร็ว แล้วขณะเดียวกันก็สนใจการปฏิบัติด้วย ท่านก็เลยชอบกัน ก็มีใครเขื่อบ้างว่าหลวงตาบัวให้ห่วย ? อาตมาขอมาแล้ว ได้ด้วย ออกอีกต่างหาก ลองไปขอดูสิหัวแตกแน่ คือตอนนั้นอยากจะทำพระที่ปฏิบัติในสายวิสุทธิมรรคจริงๆ โดยเฉพาะปฏิบัติในมหาสติปัฏฐานสูตรนี้มีดีทุกอย่างต้องละหมด ท่านไม่ให้ทะเลเลย นิमितทุกอย่างเกิดขึ้นละหมด

ตามรู้ๆ อยู่อย่างเดียว ถึงเวลาแล้วจะมีฤทธิ์มีบุญงามังรีเปล้า วิถีพิสูจน์ที่ง่ายที่สุดก็คือขอห่วย ท่านก็รู้ว่าเราขอเพื่อพิสูจน์ ไม่ได้ขอเพื่อเล่น ท่านก็ให้จริง ๆ แล้วมันก็ออกจริง ๆ ชะด้วย แต่ตอนนี้พวกเราไปขอ ถ้าวางกำลังใจไม่เป็น นอกจากไม่ได้แล้วอาจจะโดนไม้เท้า ดังนั้นเปิดมาเนี่ยจะคุ้นหน้าแทบทุกองค์ พุดง่าย ๆ ว่าต่อให้ปิดชื่อไว้ก็บอกได้ว่าใครเป็นใคร ไปนึกถึงสมัยนั้นแล้วมันสบายใจตรงที่ว่า พระที่ปฏิบัติปฏิบัติชอบเป็นร้อย ๆ องค์มาประชุมรวมกันอยู่ ไอ้โ..ทำบุญนิดเดียวก็ไม่รู้ตั้งเท่าไรแล้วใช้มัย ? แล้วท่านมาแต่ละครั้งนี่ ไม่ใช่มาเฉยๆ นอกจากจะมาเป็นเนืองนาคแล้วยังมีพิธีพุทธาภิเษกอีก แล้วลองคิดว่าพระระดับนั้น ถ้าออกจากสมาบัติมาพร้อม ๆ กัน คนทำบุญมันจะสบายขนาดไหน ? ตอนสมัยนั้น หลวงปู่ หลวงพ่อ ท่านก็ยังอยู่กับครบๆ หลวงปู่ชอบ หลวงปู่หลุย หลวงปู่ฝั้น หลวงปู่ขาว หลวงปู่เทศก์ หลวงตามหาบัวกลายเป็นพระท้ายๆ แถวเลย นึกเอาก็แล้วกัน ตอนนั้นของท่านกลายเป็นหัวแถวไปแล้ว สมัยนั้นก็ตั้งใจว่าถ้าบวชก็จะบวชกับพระสายหลวงปู่มั่นนี่แหละ แต่คราวนั้นมันไปเกิดจุดผกผันอยู่คือ หลวงปู่ฝั้นซึ่งเป็นครูบาอาจารย์ที่เคารพท่านมากที่สุด เพราะว่าท่านเป็นผู้ที่โหด แล้วได้สติก่อนเพื่อน คือตอนช่วงวัยรุ่นๆ นั้นจะชอบมากเลย ครูบาอาจารย์ที่โหดมีก็วิ่งไปหา ไปถึงกับแบมือขอพระขอเหรียญ หลวงปู่ศรีบรมมิ่งของดีบ้างครับ หลวงพ่อศรีบรมมิ่งของดีบ้างครับ ไปขอหลวงปู่ฝั้นเข้า ครั้งแรกเลยท่านบอกว่าดีนอกเอาไปเดี๋ยวมันหล่นหายทำไม่เอาดีในละ นาคิดมัย ? ได้อีกก็แปลก ไม่เคยได้ยินอย่างนี้มาก่อน ดีนอกเอาไปทำไม่เดี๋ยวก็กหล่นหาย ทำไม่เอาดีใน ก็ถามว่าดีในเป็นยังไงครับ ? ท่านบอกพุทไรไป พุทไรคำเดียวคุ้มได้ ๓ โลกเลย ไม่ต้องพก

รูปที่ 23

หน้า 43-44

กระโหลกหัวธรรมมาสน์

ไว้หรือก ภาวนาให้มันชินไว้ ไปทำเอาไปปฏิบัติเอา ถ้าใจดี อะไรๆ ก็ดีหมด ก็เลยถือท่านเป็นบูรพาจารย์องค์แรก คราวนี้มาช่วงปี ๒๕๑๘ นะ โยมพ่อเสียชีวิตลง พี่ชายเขาเอาคู่มือปฏิบัติกรรมฐานของหลวงปู่วัดท่าซุงไปให้ บอกเอา...อ่านซะจะได้ไม่ต้องเสียใจมาก ถ้าทำได้ก็ทำไปนะ คือเขาเห็นว่าเราดูแลพ่ออยู่ ๖ ปีเต็มๆ ทั้งกลางวันกลางคืน พ่อตายอาจจะเสียใจ ความจริงดีใจจะแย่ โอ้โห...ไต่คนว่าลึงกินกำลังนอน แล้วต้องมาอดดาหลับบับตานอนทั้งวันทั้งคืน รสชาติเป็นยังงี้ ? พอเสร็จแล้วเปิดอ่าน...ทั้งหมก หลวงพ่อองค์นี้เก่งแะ เขียนอะไรง่ายไปหมด ก็เลยทำตามดูทำไปทำมามีมันกลายเป็นติดไปเลย ก็เลยเปลี่ยนมาหาหลวงพ่อบุญมาปี ๒๕๑๘ เดือนสิงหาคม เท่ากับว่าเราเริ่มต้นการเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อบุญมาปี ๒๕๒๐ วันที่ ๔ มกราคม หลวงปู่ฝั้นมรณภาพ ท่านเปิดโอกาสต่อให้นัดเดียว ถ้าท่านไปก่อน เราก็ไม่เจอหลวงพ่อบุญมาเลย ตอนแรกก็ตั้งใจอย่างนั้น พอทำไปทำมา โอ๊ย... หลวงพ่อบุญมาสารพัดจะหลอก สุดท้ายจะเขียนเลย เราชอบทางด้านไหนท่านหลอกให้ทีละนิดทีละหน่อยไปเรื่อย พอทำได้วิ่งโร่หน้าบานไปรายงาน เสร็จแล้วก็เอาขี้ผึ้งไปทำอีกลูก ยังงั้นไปทำอีกลูก สุนัขของท่านนะ แต่ว่าจุดที่เราได้ คือท่านบอกว่าจะต้องรักษาศีลนะ ถ้าไม่รักษาศีลแล้วพวกอกุศลอุปนิสัยจะไม่ได้ผล แล้วขะเดียวกัน อีกอย่างก็คือว่าอย่างน้อยต้องภาวนาให้ได้วันละครึ่งชั่วโมง ทำไปทำมามีมันติดใจไม่รู้ตัว กว่าจจะรู้ก็แค่ไม่ออกแล้ว ไม่อย่างนั้นป่านนี้เป็นพระธรรมยุติไปแล้ว ตอนนี่ตั้งใจที่เป็นพระมหานิกาย เพราะเราชอบจับตั้งค้พระธรรมยุติจับสวดค้ไม่ได้

๔๕

กระโหลกหัวธรรมมาสน์

หลวงปู่หลวงพ่อบุญมาองค์ กว่าท่านจะไปเป็นครูบาอาจารย์ให้เราได้ ท่านผ่านเรือนผ่านหนาวมาอย่างชนิดที่เรียกว่าถ้าเป็นนักรบก็แคล้วทั้งตัว รบกับกิเลส แล้วเสร็จแล้วท่านก็กลายเป็นหลักชัยอันมั่นคงได้ หลวงปู่มีท่านสอนพระให้เป็นพระ สร้างพระเป็นพระจริงๆ แต่ละองค์ประเภทที่เรียกว่าขอให้ได้พบท่าน ให้ได้ฟังธรรมจากท่าน ให้ได้หลักการปฏิบัติจากท่าน มาสมัยหลังๆ กลายเป็นครูบาอาจารย์ เป็นหลักชัยให้เขาได้ทุกคน ขนาดหลายต่อหลายองค์ในชีวิตได้เห็นหลวงปู่ท่านแค่แวบเดียวจากหน้าต่างรถไฟเท่านั้นนะ หลวงปู่มีท่านนั่งรถไฟไปเพื่อรักษาตัว พระเถระได้ข่าวว่าท่านจะผ่านไปทางนั้น ไปดักรอแถวสถานี ท่านก็ใส่หน้ากากโบกมือให้ เอ้อ...ขอบใจทุกคนนะ ตั้งใจปฏิบัติภาวนาเอาเด้ออย่าทิ้งพุทโธนะ ได้ฟังแค่นั้นแหละตลอดชีวิต แล้วท่านได้ดีกันหมด ของเรานี่ฟังกันได้ทุกเดือน เดือนหนึ่ง ๓ วัน ๔ วัน มีหน้าทุบข้านัก อันนี้ว่าหลวงปู่ท่านสร้างพระเป็นพระ หลวงพ่อบุญมาท่านหนักว่า สร้างคนเป็นพระ จะเรียกว่าคนก็ไม่ได้อ มันต้องบอกสร้างถึงเป็นพระ โอ้...สาหัสจริงๆ เลย ไม่ได้เจอด้วยตัวเองนี่ไม่ซาบซึ้งหรือ ตอนนี่สายของหลวงปู่ท่านที่เนื้อแท้ๆ ที่อยู่ที่นั่นสมัยเป็นพระ จะเหลือแต่หลวงตาบัวองค์เดียวละมัง เพราะว่าหลวงตาบัวตอนนั้นท่านอยู่กับหลวงปู่มีกันได้ ๘ พรรษา หลวงปู่มีนั้นก็มรณภาพ อาตมาอยู่กับหลวงพ่อบุญมาแค่ ๗ พรรษาเอง น้อยกว่าหลวงตาบะเลย อย่างหลวงพ่อบุญมาองค์ อย่างหลวงพ่อบุญมา ท่านอยู่กับหลวงปู่มีมาตอนเป็นเถระ เถระเล็กๆ เลย แหม...อยากฟังธรรมมาก เอาหม้อดินไปต้มน้ำ ต้มน้ำถวายพระผู้ใหญ่ ก่อเสร็จก็ย่องไปข้างกุฏิ เวียหูฟัง อยากฟังธรรมมากเลย หลวงปู่สอนใคร อย่าลืมน้ำว่าพระปฏิบัติท่านพูดเบาๆ ท่านพูดเบา

๔๖

รูปที่ 24

หน้า 45-46

กระโถนเจ้าธรรมมาสนี

เจ็บตัวต่อไปเรื่อยๆ...
 ถาม : ก็โดนทำร้าย ?
 ตอบ : โดนบ่อย แต่อาตมาเฉยๆ ก็ถือว่าเราเองเมื่อเราเอง โดนเขาเล่นงานมา ก็เรื่องของเขา ถ้าคิดจะตอบโต้ก็คิดไป ถ้าไม่คิดจะตอบโต้ก็ปล่อยวางไปเลย มีอยู่ที่ยวหนึ่ง ตอนเช้ามีดทำกรรมฐานพระท่านตรัสว่า บุคคลที่จิตประกอบไปด้วยกุศลกรรม เมื่อปฏิสนธิแล้วก็ตั้งหน้าตั้งตาทำแต่สิ่งที่เป็นกุศลเพื่อยังจิตของตนให้สูงๆภูมิที่สูงยิ่งๆขึ้นไป บุคคลที่จิตประกอบไปด้วยอกุศลกรรม เมื่อปฏิสนธิแล้ว ก็กระทำแต่สิ่งที่ไม่ดีไม่งาม ถ่วงตนให้ตกต่ำจมมลงไปเรื่อยๆ ไม่มีที่สิ้นสุด แล้วท่านก็ถามว่า มาจนถึงขนาดนี้แล้ว ยังจะถอยหลังกลับไปอีกหรือ ? ตอนนั้นจะไปตีบข้างมัน มันรับสตาจไปแล้วมันไม่ทำให้มันทำงานไป แหม..โดนค่าอย่างเพราะมากมาย ก็ใช่..มันทำงานเราไม่พอมันเอาตังค์ไปใช้แล้วด้วย ..กะว่าจะไปตีบให้มันรู้ฤทธิ์ชะบังว่าก่อนบวชอาตมาเป็นยังไม เมื่อ ๑๐ ปีที่แล้วตอนไปสร้างที่เกาะใหม่ๆ นั้นแหละ นั้นยังคิดจะตีบคนอยู่เลย พวกที่รู้จักข้ามมา ๑๐ ปีนี้มันว่าปล่อยขันธ์ขันธ์แล้วจิตที่ประกอบด้วยกุศล จิตที่ประกอบด้วยอกุศล กุศลคือความดีความงาม อกุศลก็คือความชั่วความเลว
 ถาม : ตอนช่วงอยู่มหาวิทยาลัยจะร้อนอึดอัดใช้มโนอิทธิไม่ได้เลยอีกซึกพักหนึ่ง วันพุธนอนไม่หลับ ได้ยินเสียงบอกว่าจะฆ่า ไม่แน่ใจว่า... (ไม่ชัด)... ?
 ตอบ : อ้อ ไม่เป็นไร คราวหน้าถ้าได้ยินเสียงบอกรีบฆ่าหน่อย หนูเมื่อชีวิตเต็มที ต้องดูว่าตอนนั้นเราคิดถึงอะไร ของบางอย่างมันเป็นการลง

กระโถนเจ้าธรรมมาสนี

กำลังใจ ครูบาอาจารย์ก็ดี พรหมก็ดี เทวดาก็ดี อยากเห็นเรามีความก้าวหน้าในการปฏิบัติ ก็จะมาทดสอบ ถ้าหากว่าเรากลัวมากเขาก็เลิก ถ้าหากว่าเราบ้างกระทั่งประเภทที่เรียกว่าไม่กลัวใคร เขาก็ไม่ยุ่งด้วยเหมือนกัน พวกครั่งกลิ้งครั่งกลิ้งนี่แหละ ชอบนักแล จะเป็นลักษณะนั้นเขาจะชอบลอง คราวนี้ให้เราดูกำลังใจของเราตอนนั้นว่าพอเรารู้สึกว่ามีเหตุการณ์อย่างนั้นเกิดขึ้นเราเกาะอะไรเป็นหลัก ? ถ้าคิดถึงความดีได้เกาะพระได้ เกาะนิพพานได้สบายมาก ไม่ต้องไปกลัวอะไรแล้ว กำลังใจของเราแสดงว่าเวลาถูกเงินเรายังเกาะความดีอยู่ อย่างพระวัดทำฆงนะที่วัดทำฆงนี้เขาต้องเรียกว่าตอกเตอร์มี เพราะไม่เคยเจอผีที่โหดเท่าผีที่วัดทำฆง โอโห..สารพัดมันจะเล่นพระเลย พระองค์ไหนถ้านึกถึงนิพพานได้ นึกถึงพระได้ เขาก็ไม่ยุ่งด้วย แต่ถ้างงก็โหดไม่ได้ก็แกล้งไปเรื่อยถ้างงก็โหดกลัวมากๆ กลัวอย่างนั้นคิดจะเสียดสีอะไรเขาก็เลิก เพราะว่าเขาเองเขาทำให้เราเป็นอันตรายอะไรไม่ได้ มีโทษกับเขาเหมือนกัน ของอาตมานี้มันไม่กลัว ไม่กลัวเปล่าสุดท้าย เขาก็เลยมันมาก ตามพี่ตออยู่ ๓ ปีเต็มๆ ทั้งกลางวันทั้งกลางคืน เกียงๆ ก็เอา บ่ายๆ ก็เอา เย็นๆ ก็เอา ใครบอกว่าผีหลอกกลางคืนอย่าไปเชื่อมันนะ ไอ้ผีหลอกกลางคืนนะไม่เก่งพวกเก่งๆ นี่กลางวันมันก็เอา ก็อยู่ในลักษณะนั้น แต่ปรากฏว่าของเรามันแข่งกันไป มันแข่งอยู่ตรงจุดที่ว่าพอเข้ามาแล้วสู้เขา แทนที่จะนึกถึงความดีได้ก็ไม่เกาะอะไรเลย ร้อยอย่างเฉยแข็งแกล้งซึกก็สู้ เขาก็ลองอยู่ ๓ ปี เบื่อเต็มที มันไม่นึกถึงความดีซึกที่ เขาก็เลยเลิก แต่ว่าเวลาเขาไปแกล้งองศ์อื่นนี่ แม้บงๆ เฉยๆ เขาก็นึกถึงความดีได้ บางองค์นั้นเขามีบคอชะหน้าหนึ่ง หายใจจะไม่ออก เอ้อ...ตายตอนนี้ก็ไปนิพพาน เขามองหน้ายัง

กระโถนช่างธรรมาสน์

นี่หรือจะไปนิพพาน แล้วมันถึงจะปล่อย แหม...ดูถูกกันจึง

ถาม : ถ้าความจำนะคะ จำไม่ได้ ?

ตอบ : จำไม่ได้ เอาคาถาท่านปุระอินทรีไปสิ เคยได้มัย ? เคยจดไป มั่งรึเปล่า ? คาถาสัทสนัดโต ใช้ได้ประโยชน์มหาศาลเลยนั่นนะ

ถาม : สติดี ?

ตอบ : โอโห...ง่ายเป็นบ้า วิชาที่คืนไม่ได้นี่เอาตมกินดิบหมด ถึงได้บอก เสียฟอร์มมากเลย ๒๐ กว่าปีมาแล้วนะ ไม่เคยโดนใครหักคะแนนได้ พอสอบบาลีโดนหักไป ๒ คะแนน

ถาม : ท่องมีมากกว่าจะสอบได้ ?

ตอบ : อ่านครั้งแรกไม่เข้าใจ อ่านครั้งที่สอง ครั้งที่สองไม่เข้าใจ อ่านครั้งที่สาม สามไม่เข้าใจ อ่านครั้งที่สี่ ว่าไปเหอะ ร้อยสองร้อยครั้งมันจำได้ ไปเอง เพราะมันเหนื่อย ไม่จำเหอะ...อ่านต่อ จันท์หะคือ ความพอใจที่จะทำ มันจะต้องมีให้ครบนะ ถ้ามีไม่ครบ มีไม่พอ ก็เสร็จเขาแหละ

...ไม่ต้องคะไม่ต้อง อุดหูไว้ลูก อุดหูไว้ ถ้าหนูมาฟังเดี่ยวเสียคนหมด เพราะสมัยหลวงพ่อยืนอยู่ หลวงพ่อสุครู เล่าให้เขาฟังว่าถ้ามึงก็งูร้องไห้ให้เขาไม่ค่อยเชื่อหรอก แต่ที่เรียนด้วยกันผ่านมานี่เขาซักเชื่อ ครูสั่งการบ้าน ๑๐ ข้อ เอาคมาทำไป ๓๘ ข้อ ไอ้ที่ ๓๘ ข้อเพราะเวลามันหมดพอดี ไม่งั้นจะทำให้เยอะกว่านั้นอีก นึกออกมัย ? ยังทำมันยังเกิดความชำนาญ แล้วเราจะมั่นใจ ถ้าหากว่ามันผิด ผิดตรงไหนครูเขาจะบอก ถ้ามันถูกเราจะได้จำได้ ไม่ยากหรอก เพียงแต่ว่าเราต้องสนใจมันต่อเนื่อง คณิตศาสตร์ขาดไม่ได้ ซาซัก ๑๐ นาทีหรือครึ่งชั่วโมงต่อไม่ติดแล้ว แล้วพอต่อไม่ติดปุ๊บ พอครูเขาสอนตอนต่อไปเราไม่เข้าใจ ของเก่าก็ไม่เข้าใจ

๕๑

กระโถนช่างธรรมาสน์

มันจะเป็นดินพอกหางหมูไปเรื่อย

ถาม : มันไม่มีคาถาเรียกฝนด้วย ?

ตอบ : มี แต่ขนะเดียวกันคนที่ห้ามกำลังใจมันขนาดนั้น แล้วเราจะไปนั่งแก้กันมัน ๒ ชั่วโมงมัยละ ? ปัจจุบันนี่ก็อยู่ในลักษณะที่ว่า กำลังใจแต่ละคนไม่เท่ากัน ปีนีเขาบ้าสักยันต์กัน เดี่ยวๆ ก็ดองไม้รูปเทียนมาแล้ว อาจารย์เขียนให้หน่อย ก็เขียนให้มันไป เดี่ยวไอ้ไหนก็จะเอาอย่างนั้น ไอ้ไหนก็จะเอาอย่างนี้ คนแรกที่มาให้เขียนก็คือท่านเอกพงษ์ พอเขียนเสร็จ พวกนี้กำลังใจมันน้อย เราก็คิดว่าเออ...ทำอะไรหนักๆ ให้มันเหนื่อย จะได้มันใจ ถึงเวลาก็แกล้งทุบหลังมันมันก็เบ้อเรอ ทำเป็นว่ากุดให้แล้ว ปรากฏว่าทุบมันปลักเดียวท่านนั่งเอง เส้นไหลจม ๒ เส้นเลย เดี่ยวอยู่ ๓ วัน บอกให้ตายเถอะวะ เขียนมันมันด้นมายันเราเองไม่ไปยันคนอื่น มันยันคนเขียนซะก่อนไม่ไหว ก็ยังคืออยู่ว่า พวกยันต์มันจะมีคาถากำกับ หลอกให้เขากาวนาได้อย่างน้อยๆ เขามีจันท์หะ...อยากได้ของขลังก็ต้องขยันเหนื่อย ลักษณะเหมือนสมัยก่อนหลวงพ่อก้ออกอากาศมา จริงๆ ท่านไม่ได้หลอกหรือ ท่านบอกของดีๆ ให้เพียงแต่ว่าถ้าบอกรตรงๆ มันไม่ทำ

ถาม : โคนเจ้าเหมียวกิด ก็คบหัวไปแล้ว เขียวมันหักฟันมันหัก ทำยังไร?

ตอบ : แก่ไม่ได้ ไม่รู้จะแกยังไร เมื่อตอนที่เสือน้อยมันกัด เราก็ไม่ได้เจตนาหรือ มันกัดเสร็จก็เลือดท่วมเขียว เราก็คิดว่าเลือดเรา ที่ไหนได้ฟันมันหัก หมามันเป็นซี่เขื่อน คราวนี้ไม่คุ้นกับมันนะ ไปถึงวัดทำขนุนใหม่ๆ มีแต่พันธุ์หนึ่งกลับก็ไปรักษาให้มัน จำไว้เลยว่ารักษาหมาซี่เขื่อนง่ายที่สุดเลย น้ำมันพีช ๑ ขวด ยังเยอะยังดี แล้วก็กำมะถันผงมาปนกัน คลุกกันให้เป็นโคลนไปเลย แล้วก็จับมันทาทั้งตัวทีเดียวหาย กำมะถันถ้าเป็น

๕๒

รูปที่ 27

หน้า 51-52

กระโถนข้างธรรมาสัน

อย่างแห้งๆ ก็มาตำหน่อย ทำให้ละเอียดเป็นผงไปเลย ก็ผสมกันคลุกกัน ให้เหลวเป็นโจ๊ก แล้วก็ทำให้มันครั้งเดียวหาย คราวนี้เราไปอยู่วัดใหม่ๆ หมามันไม่คุ้นด้วย พอไปลือคคอกทานมันก็กัดเอา พอมันกัดปุ๊บ เจ้าอาวาส

เลยลูกลูกลูเอ๋ยกระเจิดกระเจิงไปหมด เหลือเราจับมันอยู่คนเดียว อายาก กัด กัดไป ทาเสร็จแล้วค่อยปล่อย พอมันกัดเห็นเลือดเต็มปาก ก็คิดว่า เออ..มันกัดเราแล้วเลือดออก ที่ไหนได้..ไปดูอีกที่เขี้ยวมันหัก

ถาม : มันกัดเข้า ? มีแผลไหม ?
ตอบ : มันกัดตรงข้อพอดี ปวดอยู่หลายวัน อาจจะได้โดนกระดูกมั้ง ? เขี้ยวหักไปเลย

ถาม : เจ้าเหมียวมันกัด 3 เขี้ยว ?
ตอบ : กลายเป็นแมวเขี้ยวตลอดไปแล้ว ไม่มีจริงๆ มันถึงได้คาบลูกแบบ พิสดาร จนกระทั่งลูกมันประเภทกระโดดไปชนหน้าต่าง คอหักตาย เพราะ ปกติเขาคาบต้นคอ นี่ต้องจับทั้งตัวเลยเพราะเขี้ยวมันไม่มี

ถาม : สัตว์ที่ต่ำกว่าหมา มีชีวิตจิตใจแต่ปัญญาอ่อน ?
ตอบ : ไม่ใช่ สัตว์ก็คือคน เขามีความรู้สึกความต้องการเหมือนคนทุกอย่าง เพียงแต่สภาพร่างกายของเขามันบ๊อง เลยทำให้เขากินไม่ได้ อย่าง

ใจ นอกไม่ได้ใจ ต้องกระอะไรคนก็ไม่สามารถจะสนองตอบให้ ต้องทน ทุกข์ทรมานมากกว่าหมอย จ้ะ ใ้ว่าสัตว์ที่อยู่ใกล้คน ที่คนเลี้ยงเขา กรรม ของการเป็นสัตว์เดรัจฉานของเขาคงหมดแล้ว ถ้าใจเกาะคนจะเป็นคน ถ้าใจเกาะพระเกิดเป็นเทวดา จ้า..มันแสบได้มัยละ ? เทวดาหน้าอเห็นนะ

ถาม : เขาเหมือนคน ?
ตอบ : ไม่ใช่เหมือน มันใช่เลย เพียงแต่ว่ากรรมที่เขาทำ ทำให้เขาต้อง

กระโถนข้างธรรมาสัน

ลำบากอยู่ในภูมิของเดรัจฉาน ก็เลยไม่สามารถที่จะสื่ออะไรกับคน ที่ไม่ได้ทิพจักขุญาณได้มากนัก

ถาม : แต่เขาฟังเราเรื่องตลอด ?
ตอบ : เขารู้แต่ว่าเวลาเขาสื่อสารมันก็เป็นภาษาของเขา เป็นภาษากาย มั้ง เป็นภาษาดามั้ง ประเภทยิ้มด้วยหู กระดิกหาง

ถาม : เหมือนเขาฟังคำพูดเราออก แต่ทำไมคนฟังคำพูดเขาไม่ออก ?
ตอบ : ก็ส่วนใหญ่แล้วคนมันห่วยแตกสู้เขาไม่ได้ เคยเห็นหมาตัวไหน

หัดพูดภาษาต่างประเทศบ้างมัย ? ไม่มี แต่เอาหมาไทยกับหมาต่างประเทศมาสิ มันคุยกันได้ทุกตัวแหละ เขาเรียกว่ากรรมวิปากชาฤทธิ์

ฤทธิ์ที่เกิดโดยวิปากกรรม เขาสื่อสารกันได้ หมาไม่ต้องฝึกทิพจักขุญาณ ไม่ต้องฝึกกลิ่นหรือก มันเห็นผีทุกตัวแหละ ฤทธิ์โดยวิปากกรรม พระ

พุทธเจ้าบอกไว้ชัดเลยฤทธิ์มี ๑๐ อย่าง เพราะฉะนั้นเราจริงๆ สู้หมา ไม่ได้นะ หมามันแจ่มกว่าเยอะ ที่วัดถึงเวลาหมาไม่ยอมกินข้าว หลวงพ่อ

ก็สงสัย ท่านแม่บอกว่าเขาไปดื่มน้ำ ต้องพูดกับมันเพราะๆ มันถึงจะกิน มาอีกทีหนึ่ง ประเภทว่าแมวไม่ยอมกินอาหาร ท่านก็บอกว่าให้เรียกชื่อเก่า

มันสิ บอกว่าชื่อเก่าชื่ออะไร ? ชื่อชูศรี พอเรียกชูศรีเอ๋ยมันกินข้าว ริ่งอ้ว มาเลย

พวกสัตว์ที่อยู่อย่างหนึ่ง ตรงจุดที่ว่ามันมีกิริยามารยาทมันไม่มี ทำอะไรมันก็แสดงออกตรงๆ ของคนเราเนี่ยปรุงแต่งเยอะไปหน่อย ไป

เจอที่ไหน ? คงจะแฉๆ เส้นทางระหว่างบ่อพลอยออกด้านข้างไปไหน ไปวัดทำขงนั่นแหละ จ้า ใ้ว่าเข้าบ๊ม เราก็จะเดินไปนี่ พออ้อมพันตึกบ๊ม

จะเอ็กกับหมาตัวหนึ่ง ความคิดมันออกชัดเลยนั่นแน่ๆ ได้กินนมแล้ว มันรู้เลย

รูปที่ 28

หน้า 53-54

กระโถนข้างธรรมาสี

แล้วมันก็เดินตามเตี้ยนั่น เรายิ่งก็ต้องไปซื้อขนมให้มันกิน มันรู้ขนาดนั้นมันรู้ว่าคนๆ นี้สงเคราะห์มันได้

ถาม : แสดงว่ามันมีจิตปรีชาญาณ ?

ตอบ : ตัวนั้นแหละพิเศษสุด นานๆ เจอทีหนึ่ง แต่ถ้อยคำคุณทหารมันทรงฉานเป็นปกติ ทรงฉานเป็นปกติ ถึงเวลาพระจะนั่งรถรางไปทำวัตรเย็นที่วิหารร้อยเมตร พอทำโฆงตรงรถรางจะออก คุณทหารก็โดดขึ้นรถราง แต่คราวนี้มันเป็นขี้อ้อนคนก็รังเกียจกลิ่นมัน พอลงก็รังเกียจกลิ่นมันก็ไล่มัน มันก็ อ๊ะ..ไม่ไปก็ได้อะ..มันก็วิ่งไป ไปสิ่งวิหารร้อยเมตร ก็เข้าไปข้างใน ปกติพระจะนั่งตามลำดับพรรษา ถ้าองค์ไหนไม่มีที่ก็ให้อยู่ คุณทหารจะไปนั่งเก้าอี้กลางตรงนั้นนะ ประจันตะ ออกร่างไม่มาดีนัก พอพระเริ่มทำวัตรขึ้นโฆง โภควา มันหอบปืออกลม ใจสั่นเลย ฉานสีเต็มกำลึงเลย แล้วมันตั้งเวลาได้ด้วย ตั้งเวลาได้ถึงขนาด พอพระ..อรหันต์สมาธิพุทธโฆ มันลุกพริศระบัดตัววิ่งไปเตรียมทำกรรมฐานต่อแล้วเราก็ เออ..ไอ้ตัวนี้มีนัยยะวะ มันแจ้งกว่าเราเยอะเลย ปรากฏว่าคนหารังเกียจเพราะว่ากลิ่นมันไม่ตี ไนเมื่อรังเกียจมัน ถึงเวลาเขาปิดประตูวิหารร้อยเมตรไม่ยอมให้เข้า ไอ้โ..มันหอนอยู่หน้าประตูวิหารอย่างกับจะขาดใจ ประเภทว่าทำความดีทำไมต้องขวางด้วย เราก็คิดนะ วันนี้นะมีมึงเอ๊ย มีเรื่องแน่เลย จริงๆ ด้วย หลวงพ่อออกเสียงตามสายประกาศเลย บอกว่าถ้าไอ้ทหารมันจะเข้าวิหารร้อยเมตร ปล่อยให้มันเข้าไป มันไม่เคยทำสกปรก หัดสังเกตดูมึง คือหมาตัวอื่นเห็นเสาตอ้งนี้ คุณทหารไม่เคยฉีหลังจากนั้นไม่นานก็ตาย หลวงพ่อออกไปเป็นพรหมแล้ว กำลึงของฉานอายุหมามัยละ ? เออ...อีกตัวหนึ่งที่ท่านใหม่ ไอ้พระโพธิสัตว์ ไอ้โ..

กระโถนข้างธรรมาสี

กัลดเหล็ก กัดทุกคนที่ขวางหน้า หมออย่างท่านใหม่มีเมากลิ่วที่สุดเลย มันเห็นคนมันไม่หนีไกล มันเห็นแค่สุดปลายไม้ จะตีมันนี้ ไม่ผ่านปือมันโดดสวนเลย ไอ้โ..สุดยอดหมาจริงๆ นะ ของเราเนี่ยเคยโดนมันกัดครั้งหนึ่ง ๑๑ เขียว ทางด้านนี้มือแปไป ๔ เดือน ตั้งแต่ช่วงนี้ลงมามันกัดเข้าหมดทางข้างบนมันกัดแล้วเป็นรอยขีดๆ นู่นๆ เท่านั้น ฉานหลวงพ่อบอกทำไมมันกัดเข้าครับ ? ท่านบอกว่าถ้ามันนอกมือแล้วมันกัดไม่ได้ ถ้าของดีแค่ไหนก็กัดไม่ได้ ท่านบอกหน้าของท่านสมัยก่อนไปอิงกับโฆร พอเป็นมันหมด บรรจูลูกไม้ทัน ก็คว่ำตายโดดใส่กันฟันตั้งแต่เข้ายันเพล บอกไปเสียหลักหน่อยหนึ่ง ไปสะดุดตอแล้วเขาฟันเอา ก็ผลอยมือกัน โดนมือแปไปเหมือนกัน ส่วนอื่นยังไ้ๆ ก็ฟันไม่เข้า เสือขาดจะรุ่งรุ่งหมด แต่ว่าถ้านอกมือออกมาเข้า นี่สังเกตมา ๓-๔ ทีละ อาตมาเองโดนเองประจำนั่นแหละ ข้อมือข้อเท้านี้จะเข้า คือว่ามันเป็นขี้อ้อนเหมือนกัน ก็ไปพยายามมันลักษณะเดียวกัน คราวนี้พอทาทๆ กว่าที่จะตัว ตัวนั้นน้อย มันเริ่มรื้อมันก็จะบดจะออก เราก็ถือเอาไว้ พอถือปือมันกัดเลย กระทั่งหลวงพ่อบอกไปตีมัน มันก็อึมใส่ ฉานหลวงพ่อบอกทำไมมันเป็นอย่างนี้ครับ ? ท่านบอกว่าไอ้เจ้าเนี่ยชาติก่อนมันตายขณะกำลังตะลุมบอนอยู่ มันก็เลยไม่แยกมิตรไม่แยกศัตรูหรอก ใครที่คิดว่าอันตรายมันกัดไว้ก่อน ท่านใหม่เขาจะมีอาชีพหลักก็คือวิ่งนำหน้ารถหลวงพ่อดอนเข้าๆ บ่ายๆ ตอนเช้าหลวงพ่อกจะมาทางด้านตึกกลางน้ำหรือวิหารร้อยเมตรมาหน้าตึกที่ริมน้ำ หรือออกจากหน้าตึกริมน้ำนี้จะไปรับแขกที่ตึกรับแขก และท่านใหม่จะมีหน้าที่วิ่งนำหน้ารถ ตอนนั้นใครอย่าขวางนะ ขวางมันกัดเหล็กจริงๆ เป็นหน้าที่ของมันนะ

รูปที่ 29

หน้า 55-56

กระโถนเจ้าจรรยาอาสา

มืออยู่ ๒ คนที่มันไม่กัดคืออาดมากกับท่านน้อย ท่านน้อยถ้าเห็นท่านใหม่ควมเข้ามาอย่างกับสิ่งใดละก็จะตะโกนลั่นเลย ไอ้ใหม่ กูเองโวย ก็เออ...จะได้สติ ส่วนของเรานี้ไม่พ่นมัน คนอื่นเห็นมัน มันไล่กัดเอา ของเราไม่หนีอยู่ได้ คราวนี้จะมีหลวงพี่วิรัชกับหลวงพี่ชอลนี่คู่ปรับของใหม่มันเลย หลวงพี่ชอลนี่ท่านใหม่มันแค้นมากเลยละ จะขอยอมอยู่ตลอด เผลอเมื่อไหร่ก็คิดหนี เพราะหลวงพี่ชอลแกล้งหมาไว้ ๔ ตัว พวกไอ้แฟนตั้สไปรท์ หลวงพ้อมีโคลา หลวงพี่ชอลเขามีน้ำอัดลมยี่ห้ออื่น นั่นแหละ วันนั้นท่านใหม่มันออกไปทางด้านหลังจันใหม่ เป็นถิ่นของไอ้ ๔-๕ ตัว มันก็รุมพืด พอมุมพืด ท่านใหม่มันก็สู้ ก็ไม่มีปัญหาอะไรหรอก มีปัญหาตรงพี่ชอลแกล้งเข้าข้างหมาตัวเอง แทนที่จะห้ามหมาตัวเอง ไม่ห้าม ดันไปช่วยตีไอ้ท่านใหม่ ไอ้โห...มันจำจนวันตายเลย นั่นแหละหลวงพี่ชอลไปไหนต้องถือไม้ตีตมื่อไว้ อ้อ...เผลอเผลอ เผลอเมื่อไหร่มันถึงตัวมันไม่บอกด้วย ส่วนอีกคนหนึ่งชื่อหลวงพี่วิรัช หลวงพี่วิรัชกลัวมัน มันห่มเลยกลายเป็นลูกไล่ มันเลย หลวงพี่วิรัชโดนมันกัดรักษาตัวอยู่ครึ่งค่อนเดือนกว่าจะหาย ไปให้เขาเหลาไม้มา ไม่รบกวนกันแต่เ็นยาวเป็นวาเลย กะจะตีกับท่านใหม่ พอถึงเวลาจะอะหน่ากัน ท่านใหม่โยกใส่ พี่วิรัชมืออ่อนตื้นอ่อน กองให้มันกัดแต่โดยดี มันดูอย่างกับเงือกจริงๆ หมาตัวนี้ นั่นแหละ หลวงพี่ชอลตีมัน สังเกตเห็นชัดเลย มันไม่หลบไกล มันแค่ตั้งตัวพันปลายไม้ แล้วโคตสวนเลย ไอ้โห...หมาหยิ่งนี่น่ากลัว เสร็จแล้วกรรมการสงฆ์ปรึกษากันจะจับมันมาปล่อยกรุงเทพฯ จุดมุ่งหมายก็คือให้เทศบาลเก็บแทน เป็นพระฆ่าหมาไม่ได้ หลวงพ้อมอบว่ามีของติดอยู่แล้วไม่รู้จักใช้ ท่านบอกว่าหมาดุนะมันตี คนมันจะได้เกรง เราอยู่แถวตอนไหนมันทำหน้าที่อะไร ตอนเช้ากับบ่ายที่มันจะ

กระโถนเจ้าจรรยาอาสา

ต้องวิ่งนำหน้ารถก็อย่าไปขวางทางมันสิ มันก็หมดเรื่องไปแล้ว ถ้ากลางคืนท่านใหม่มันล่ายอาดๆ อยู่ในวัด ใครมันจะกล้าเข้าวัดล่ะ ขนาดพระด้วยกันยังเตรียมเผ่นอยู่แล้ว คราวนี้มันหายไป ๒ วัน ไม่มาวิ่งนำหน้ารถ หลวงพ้อมก็ให้ทหารตำรวจไปเดินหาชีว่าอยู่ที่ไหน พอเช้าวันที่ ๓ เขามีตักล้างทำกรรมฐานอยู่ มีเทวดาคงหนึ่งเดินขึ้นมา หน้าเป็นท่านใหม่เป๊ะเลย เทวดาหน้าหมา ตามว่า เอ๊ย...เทวดามีหน้าอย่างนี้ด้วยหรอ ? บอกว่ากลัวท่านจะจำผมไม่ได้ครับ ตามมาแล้วล่อนนี่หาหัวไปไหนมา ? บอกผมตายแล้วครับตักน้ำตาย ทำมาพให้ดู แก่แล้วทะเล่สังเสนขบเป็นหมาเด็กๆ ไปย้อพวก ผักตบชวาเล่น ดึงไปดึงมา เยอไปเยอมา ลิ่นพริคดกลงไป คราวนี้ตัวเองแก่แล้ว ตะเกียกตะกายเกาะแพอยู่ไม่กี่ที่หมดแรงก็จมนอง ตอนทำมาพให้ดูนี่มันลอยอืดแล้วปลาดูดตบตบๆ อยู่ กลืนมาพร้อมเลย บอกไอ้จิบหายรีบเอาไปไกลๆ เลยมึง ปกติแล้วท่านใหม่มันไม่ได้กลัวเราหรอก แต่ว่ามันเกรงเพราะว่าบอกกับมันไว้ บอกว่าถ้าหากว่าเอ็งกัดข้านะ ข้าจะเอาหนึ่งสติ๊กยิงกบาลเอ็ง หมามันจะกลัวหนึ่งสติ๊ก เพราะว่ามันได้ไกลๆ มันก็เลยเกรงใจ ปรากฏว่าพอถึงเวลาตาย แทนที่ไปหาคนอื่น มาหาคุ้ก็ดก่อน มาบอกให้ฟังบอกว่าเขาตายแล้ว ไม่ต้องไปหาเขา มันล่อนน้ำไปแล้ว พอตอนเช้าก็บอกพวกทหารตำรวจเขา บอกไม่ต้องไปหาท่านใหม่หรือกระนั้นตายแล้ว เมื่อเข้ามันแะมาหา บอกให้ช่วยถวายเป็นสังฆทานให้มันด้วย พวกแกถวายเป็นสังฆทานให้มันด้วยก็แล้วกัน ทหารตำรวจเขาเชื่อ แต่พระไม่เชื่อไปแอบถามหลวงพ้อมตอนออกรับแขก หลวงพ้อมเลยยืนยันให้ เขาไปถามในลักษณะว่าอาดมาบอกว่าไอ้ใหม่ตายแล้วเป็นเทวดาด้วย จีริงรีเปล่าครับ หลวงพ้อม? หลวงพ้อมบอก เออจริง มันเป็นเทวดา ปกติแล้วต้องอยู่ชั้นดุสิต

เพราะเป็นพระโพธิสัตว์ โอโห..สุดยอตนะ แต่ว่าท่านใหม่ไม่ไปจุดธูปหลบอยู่แค่ดาวดิ่งส์ ตามแล้วที่ว่าไม่ถึงหลบมาอยู่ดาวดิ่งส์ ? บอกถ้าอยู่จุดธูปต้องมีหน้าที่เทศน์สอนเทวดา มันก็เกี่ยวเทศน์ พระโพธิสัตว์จะรู้ธรรมมากถึงเวลาต้องเทศน์สอนเขา มันก็เกี่ยวเทศน์ แล้วบอกว่าต่อไปจะเป็นยังไงอีกไม่มานะจะลงมาเกิดใหม่อีกที่ ใครเป็นคู่ปรับมัน..เจออีก ตกลงว่าพามาที่นี่เขาไปเป็นเทวดาเป็นพรหมกันเป็นแถว .

ถาม : ก่อนตายนี้สำคัญมาก ?

ตอบ : สำคัญ แล้วอีกอย่างหนึ่งพวกพระโพธิสัตว์นี่กำลังใจเขาเข้มแข็งอยู่แล้ว แล้วเขาเอ่อกับว่าเขาทำงานให้สงฆ์อยู่ทุกวัน ดูแลของสงฆ์รักษาความปลอดภัยให้หลวงพ่อด้วย

ถาม : การสะกิดจิตรักษาโรค บางคนที่มีนิสัยประหลาดพอสะกิดจิตย้อนหลังพบว่าก่อนตายจะเจออะไร?... กลายเป็นนิสัย ?

ตอบ : มันก็เจอลักษณะนั้น มีอยู่คนหนึ่งเขากลืนยาไม่ได้ กลืนอะไรใหญ่หน่อยมันจะติดคอ ไปสะกิดจิตรักษาโรค ปรากฏว่าชาติก่อนเขาโดนเชือดคอตาย มันระแวงอยู่เสมอ ตัวเองมีแผลอยู่ไง กลืนอะไรไปก็ตั้งตั้งขึ้นมา

ถาม : จะไปเรียนต่อที่ออสเตรเลีย ?

ตอบ : ออสเตรเลีย ออสเตรเลียอย่างมันเกิดขึ้นที่ใจเรา อันดับแรกไปไกลแล้วเหงา อันดับที่สองทนความเข่ายวนไม่ได้ ไหลตามเพื่อนไปทำไมไปออสเตรเลีย เงินมันใหญ่กว่าเราเยอะ ไปไอ้ที่เงินเล็กๆ กว่าไม่ได้เรอะ ?

ถาม : ที่ไหนที่เงินเล็กกว่า ?

ตอบ : ลาวยังงี้ เขมรยังงี้ พม่ายังงี้ ตอนนี้อ้าวเข่ายวนเพราะว่าบาทหนึ่ง

นี่สองร้อยกว่าของเขา เขมรนี่ที่ระดับเดียวกัน มีภูวนะสิ ภูวนะนี้บาทหนึ่งได้ประมาณพันหก ของพม่านี้บาทหนึ่งยี่สิบกว่า อินเดียบาทต่อบาทบาทต่อบาทแต่ถ้าแลก ๓ บาทมันให้เราสิบสลึง แสดงว่าของเราเล็กกว่าเขาหน่อยหนึ่ง เงินไทยกับอินเดียนี้สู้กันนะ บาทต่อบาท แต่ถ้าแลก ๓ บาทเขาให้เราสิบสลึง เพราะฉะนั้นแลกมันที่ละบาท

ถาม :

ตอบ : ไปทำงานทำด้วย ร้านอาหารไทยเป็นหลัก จำไว้ว่าอะไรก็ตามถ้ายังไม่ได้ทำอย่าเพิ่งกลัว เขาบอกว่าทำไม่ได้ ตี้อ่ามันให้ไม่ได้แล้วจะประสบความสำเร็จในชีวิต อาตมาคนหนึ่ง ใครว่าอะไรที่ไม่ได้ไม่ได้เคยเชื่อเลย หลวงพี่วิรัชเป็นหมอดูชั้นยอดของวัดท่าซุงเลยนะ ตำราของท่านเนี่ยดีมากเลย เขายังยังทำน้มน้ำที่สามคุณลึกแน่ ผมดูมาเป็นสิบละ คนที่ดวงตกลักษณะอย่างนี้สิ๊กหมด ก็บอกแล้วถ้าผมไม่สิ๊กละ ? ท่านบอกถ้าไม่สิ๊กผมยอมเผาตำราทิ้ง ตกลงหลวงพี่วิรัชต้องเผาทั้งทั้งเซ็ดเลย เสียตายเหมือนกันเพราะว่าเก็บลายมือของกองเอาไว้เป็นปีๆเลย ใครไปดูหมอดูจะมีลายมือเก็บไว้หมด เอาไว้เป็นตัวอย่างศึกษา เสียตายเหมือนกันคือคนบ้าๆ อย่างเรานี่มันนอกเหตุเหนือผลอยู่แล้ว คือถ้าท่านทำนี้เวลาดี แต่ว่าตอนนั้นรู้สึกเหมือนกันว่ามันแย่ จะไปแหล่ไม่ไปแหล่เหมือนกัน ที่ดีอยู่ได้เพราะอยากเอาชนะเท่านั้น เพราะฉะนั้นอะไรที่เขาบอกว่าเราทำไม่ได้พยายามทำซะ อะไรที่ทำไปแล้วไม่ต้องเสียใจแต่จงเสียใจถ้าไม่ได้ทำ

ถาม : อิทธิพลดวงดาว ชะตาชีวิต ?

ตอบ : มันมีผลอยู่อย่าลืมว่าแค่ดวงจันทร์แค่นี้เอง ยังทำให้มันขึ้นน้ำลง

กระโถนข้างธรรมาสี

แล้วโดยเฉพาะผู้หญิงกับดวงจันทร์นี้ไปด้วยกันอยู่แล้ว ๒๘ วันเจอกันทีหนึ่ง ดาวอื่นๆ ก็เหมือนกัน แต่ว่าขณะเดียวกันว่า เขาก็อย่าปล่อยให้เขามีอิทธิพลต่อเราฝ่ายเดียว ถ้าหากว่าความดีของเราสูง ความเข้มแข็งของใจของเราสูง เขาก็มีอิทธิพลน้อย ในเรื่องของดวงเรื่องของโหราศาสตร์ที่แม่นยำที่สุด ถ้าหากว่าเรามั่นคงในเรื่องของท่าน สีล กาวนา เรื่องไม่ดีที่จะเกิดขึ้นมีไม่เกิน ๒๕% ที่เหลือมันสู้ความดีไม่ได้

ถาม : มีผลต่อการปฏิบัติใช่ไหมคะ ?

ตอบ : มี ถ้าเราสามารถดึงเอากำลังเข้ามาใช้ได้ก็สนุก แต่อย่าเล่นแบบอาตมานะ เกือบตาย มีอยู่วันหนึ่งนอนภาวนา ตอนนั้น...ฝึกกรรมฐานไม่นาน เห็นประจุไฟฟ้าในบรรยากาศ เห็นอันนี้บวก อันนี้ลบ เต็มไปหมดเลย แล้วมานึกๆ นี่แหละถ้าตั้งเข้ามาในตัวได้ก็เหมือนอย่างกำลังภายใน ใช้งานได้ด้วย เขาก็ลองเอากำลังใจรวบรวมมันเป็นจุดเดียวแล้วตั้งมันลงมาใส่ตัว เจ้าประคุณแกะ เกือบพิพากษาประหารชีวิตตัวเอง รู้สึกเหมือนตัวมันพอง ฟูบออก เส้นเลือดมันจะระเบิด สมอของมันจะกระเด็นออกทางกระหม่อม ตรงลูกกะตางจะหลุดออกไปเลยยังงั้น ชั่วโมงที่ ๒ วินาที ๒ วินาที แค่นั้นเอง ต้องรีบตัดกำลังใจคลายมันออก ผลปรากฏว่านอนแผ่หรา เยียวยาตัวเองอยู่ ๒ ชั่วโมงกว่าจะกระดิกได้ ตั้งแต่นั้นมาขีด ง่ายแก่ไหนก็ไม่เอา แล้ววิธีมันง่าย มันจะพาเราตายเร็ว ตอนนั้นลืมนึกไปว่ามีเมอะเกินไป โลกமாகเขาเออะๆ ยิ่งดี เกือบจะโดนไฟช็อตตายโดยไม่มีสาเหตุ

ถาม : ฝึกกำลังภายใน ฝึกไป... ?

ตอบ : ง่ายๆ มันก็เป็นเรื่องของจิตหมด ตัวอย่างในมังกรคู่สู้สิบทิศ ตอนนั้นมันสัมพันธ์กับฟ้าดินแล้ว แต่ว่ายังมีอีกขั้นหนึ่ง เขาบอกสู่อุณาภค ตอนนั้นมัน

กระโถนข้างธรรมาสี

เหลือแต่จิตล้วนๆ สมัยก่อนคนไทยของเรา เวลาฝึกมวยฝึกอาวุธ มันจะต้องหัดสมาธิภาวนาไปด้วย ระยะเวลาๆ การใช้อาวุธ ทำเท่า การเคลื่อนไหวของร่างกายต้องสัมพันธ์กันหมด ในเมื่อสัมพันธ์กันหมด พอมันเริ่มกลมกลืนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันก็อยู่ในระดับที่เรียกว่าม้าย่อง พอต่อไปกำลังจิตเริ่มส่งออกมาบังคับคนคู่ต่อสู้ได้ จะอยู่ในจุดที่เรียกว่าเสื่อย่าง คือเดินแบบเสื่อ แต่เดินคู่ต่อสู้ก็รู้แล้วละว่าไอ้มันเอาเราตายแน่ บางคนแพ้ตั้งแต่ไม่ทันจะลงมือ เพราะระดับมันห่างกันมาก พอสุดท้ายเขาเรียกสียหายตร เดินแบบพญาราชสีห์ นี่พลังจิตออกกดดันคู่ต่อสู้ ส่วนใหญ่ยอมแพ้ตั้งแต่ก่อนจะลงมือ ที่อ่านๆ ไปนั่นแหละ สังเกตมียาวพอถึงระดับสุดท้ายแล้วของเขาสามารถที่จะใช้กำลังของเขาควบคุมคนอื่นได้ เห็นตะ ทำนี่เขาเรียกหนุมานเห็นหนาว จะเป็นการใช้กำลังใจคุมร่างกายตัวเองให้ลอยขึ้นตามตะคู่ต่อสู้ ถ้ามันไม่หมอบคาตืนก็ไม่เลิก ปัจจุบันเท่าที่รู้มีทำได้อยู่คนเดียว ก็คือคุณเสกน แก้วผดุง ตอนนั้นเปิดค่ายมวยอยู่อังกฤษ ต้องอัดกับพวกไอ้มีดไอ้หรั่งด้วยก็ขี้ๆ ประจำ สแกนเขาให้ฟรี ๒ คนที่คอกัน แล้วเอาดาบเสียบลูกแอปเปิ้ลชูขึ้นไปสุดแขน สูงประมาณเท่าไหล่ น่าจะเกิน ๓ เมตร คุณเสกนตะถึงลักษณะเหมือนกับกระโดดในสายตาคอนอื่นเขา แต่ถ้าหากว่าในสายตาของพวกเราคือมันลอยขึ้นไปเฉยๆ หลวงพ่อบอกที่ใช้กำลังใจไม่มาก แค่คุมอุฟังคาปิติให้อยู่ในระดับนั้นก็พอ กำหนดใจเมื่อไรให้ได้ตรงจุดนั้นก็ใช้ได้แค่นั้นเอง ไม่ได้ใช้กำลังใจเออะเลย แต่อย่าลืมนะว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของสมาธิ เพราะฉะนั้นปัจจุบันของเราอย่างนี้หัดๆ กันอยู่ในเรื่องของอาวุธ อย่างพวกสำนักพุทธไสสวรรย์ตามปัจจุบันมันช่วยแตกแล้ว ถ้าสามารถใช้ได้แค่นั้นเมืองไทยเราไม่รอดจากข้าศึกมา

รูปที่ 32

หน้า 61-62

กระโถนช่างธรรมมาลย์

จนทุกวันนี้หรือก เคยอ่านประวัติพระยาสิทธิราชเดชโหดหายตัวได้อึดใจหนึ่งก็ลักษณะนั้นแหละ พอถึงเวลากลับใจว่าคาถา เขาเรียกคาถาวิรุฬหจำบัง ข้าศึกจะมองไม่เห็นทั้งตัวทั้งเงา ไปได้ชั่วอึดใจหนึ่ง ชั่วอึดใจหนึ่งนี่ประเภทมันเหลือเพื่อที่จะพ้นหัวฝ้ายตรงข้าม มันจะเหลืออะไร ก็อาวูรยังเหมือนเดิมทุกอย่าง เพียงแต่เขามองไม่เห็น นั่นคือการใช้พลังจิตอย่างหนึ่ง มารุ่นหลังๆ นี่หลวงพ่อกลั่น วัดพระญาติ อยุธยา เจ้าของหนึ่งในเหรียญเบญจภาคี แพงที่สุดในประเทศไทย หลวงพ่อกลั่น วัดพระญาติ ท่านเปิดสำนักสอนกระบี่กระบองในวัด สมัยนั้นมันยังมีการค้าขายอยู่ ค้าขายสำเภากับจีนอยู่ มีมือกระบี่จากเมืองจีนมา อยากทดสอบวิชาตัวเองว่า อยู่ระดับไหนแล้ว ก็ตามลุยไปที่ละสำนัก เขาชนะมาตลอด พอไปถึงวัดพระญาติก็ขอลองด้วย หลวงพ่อกลั่นบอกว่าท่านเป็นพระ ท่านสอนแต่ลูกศิษย์ ถ้าคุณอยากลองยอมให้ลอง แต่ว่ามีข้อแม้ หลวงพ่อกลั่นท่านบอกว่าจะเปิดให้ตีเพลงหนึ่ง เพลงหนึ่งนี้เขาตีกลองกันลั่นห้อยเหมือนกัน มันไม่ใช่แป็บเดียว อย่าลืมนะเพลงหนึ่งอาจจะมีการร้องแปรดกระบวน จะเปิดให้ตีเพลงหนึ่ง ถ้าคุณไม่สามารถทำอันตรายได้คุณต้องกลับเมืองจีนแล้วอย่ามารังควานคนไทยอีก เขาก็ตกลง หลวงพ่อกลั่นถือพลองสั้น ๒ อัน ฝ้ายตรงข้ามใช้อาวุธได้ตามถนัด ลูกศิษย์บอกว่าพอหลวงพ่อกลั่นควงพลองมองไม่เห็นตัว เห็นแต่เงาพลองล้อมอยู่ เจ้านั้นตีจนลั่นห้อย ตีไม่ถูกชกที่ เข้าไปทำไหว้กระดองกลับหมด ก็เลยยอม วางกระบี่กราบหลวงพ่อกลั่นแล้วก็กลับไม่รู้จะสู้ไปทำไม เขายังไม่ทันจะตีคืนเลย คือลักษณะอย่างนั้น

